І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St, Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 30. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 13-го ЛЮТОГО 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK THURSDAY, FEBRUARY 13, 1975 No. 30. VOL. LXXXII.

СЕКРЕТАРІЯТ СКВУ ВІДБУВ ПЛЕНАРНУ СЕСІЮ

Торонто (ІС СКВУ). — В днях 1-2 лютого 1975 р. відбулась тут, у приміщеннях готелю Парк Плаза, IX пленарна сесія Секретаріяту СКВУ. Згідно із статутом СКВУ ця сесія мала в основному на меті проаналізувати працю Президії Секретаріяту СКВУ, проведену в 1974 р., і схвалити плян праці Президії та бюджет на 1975 рік.

Наради відбулися під проводом президента СКВУ о. митрата д-ра Василя Кушніра та Йосипа Лисогора, заступника президента з терену ЗСА.

В нарадах взяли участь як представники наших Церков: Митрополит Мстислав Скрипник, відпоручник УПЦеркви в Президії СКВУ; Єпископ Ізидор Борецький, член Секретаріяту СКВУ від УКЦеркви; о. д-р Семен Савчук, член Секретаріяту від УГПЦеркви в Канаді; пастор Йосафат Іваськів, як відпоручник Українських Протестантських Віроісповідних Об'єднань; і всі інші члени Президії Секретаріяту СКВУ, а саме: Микола Плав'юк, 1-ий заступник президента, Стефанія Савчук (голова СФУЖО) — 2-й заступник президента, Василь Кирилюк — 3-ій заступник президента, Юрій Шимко — генеральний секретар, д-р Франко Мартинюк — скарбник, і проф. д-р Юрій Даревич — керівник інформаційного сектора.

Дальші учасники нарад: сенатор Павло Юзик, голова Комісії Прав Людини при СКВУ; Володимир Ласовський, голова Ради у Справах Культури при СКВУ; дир. Василь Ситник, голова Української Світової Кооперативної Ради: член Секретаріяту, о. прот. Тимофій Міненко від СКВОР і д-р Микола Кушпета, голова Центральної Комісії для проведення „акції — місяць СКВУ".

Крім названих, в нарадах сесії брали участь ще такі члени Секретаріяту: а) з КАНАДИ — мгр Теодозій Буйняк, Юрій Веретельник, д-р Роман Малащук, д-р Мирослав Малецький, Григорій Мороз, д-р Степан Росоха і Осип Семотюк; б) із ЗСА — о. Володимир Базилевський, ред. Ігнат Білинський, проф. Іван Вовчук, д-р Степан Ворох, проф. д-р Богдан Гнатюк, ред. Роман Данилевич, д-р Денис Квітковський, д-р Іван Марченко, інж. Іван Олексин, мгр Ірина Пеленська, проф. д-р Матвій Стахів, проф. д-р Петро Стерчо і мгр Андрій Чорнодольський; в) з ЕВРОПИ — мгр Омелян Коваль з Бельгії як відпоручник КОУГЦУ, центральної репрезентації на Европу.

Від Контрольної Комісії були учасниками сесії: мгр Іван Базарко (ЗСА) і Мирон Спольський (Канада). Крім того, представниками Централі КУК у Вінніпезі були на сесії: мгр Іван Іванчук і Антін Яримович. Так отже, учасниками IX пленарної сесії Секретаріяту СКВУ були: 8 членів Президії, а із членів Секретаріяту: 10 з Канади, 14 із ЗСА і 1 з Европи, разом 25 членів Секретаріяту і 2 члени Контрольної Комісії. З Австралії і країн Південної Америки не було на сесії ніяких представників.

Крім того, на пленарній сесії були присутніми 10 представників преси і як гості —

(Закінчення на стор. 3-ій)

ВІДБУВСЯ П'ЯТИЙ ВЕЛИКИЙ ЗБІР ОУН

Лондон. — Згідно з повідомленням Української Центральної Інформаційної Служби (УЦІС) з 5 лютого, ще осінню минулого року відбувся тут П'ятий Великий збір Організації Українських Націоналістів, на якому переобрано на голову Проводу Ярослава Стецька, а також обрано членів Проводу, Головну Раду, Головну Контролю та Головний Суд. У повідомленні Президії збору говориться, що Я. Стецька переобрано на голову „майже одноголосно", але нема згадки, чи був якийсь інший кандидат. Президія інформує також, що „учасники V Великого Збору... ствердили, що ОУН іде правильним шляхом, повністю виправданим у її дотеперішній діяльності". У постановах, як інформується, „наголошено необхідність ще ширше розгорнути наші закордонні акції в обороні українських політв'язнів, прав, волі і державности України, а також завдання нашої внутрішньої політики, що зумовлені вимогами найефективнішої допомоги визвольній боротьбі української нації, органічною частиною якої є українська еміграція". Збір схвалив окремо: „Звернення до українського народу", „Звернення до української еміграції", „Звернення до всіх поневолених народів" і „Звернення до волелюбних народів".

У „Зверненні до української еміграції" є відклик до відомого „Звернення воюючої України", що появилося було ще за підписом ген. Романа Шухевича - Чупринки із закликом, щоб „українська еміграція була палким носієм ідей, за здійснення яких бореться український народ", а також із закликом до „повної єдности". Спираючися на цьому „Зверненні воюючої України" з 1949 року, Президія V Великого збору ОУН закликає українську еміграцію до допомоги Батьківщині, бо в СССР „національна проблема... доходить до найвищого напруження" і „це напруження і цю кризу (в СССР) українська еміграція може і мусить підсилити, щоб визволений з московського ярма наш народ міг сказати, що вона виправдала його надії".

Ярослав Стецько
голова Проводу ОУН

Треба відзначити, що у надісланих документах, зокрема у повідомленні про відбутий V Великий Збір, вживається нове уточнення для ОУН у формі „Організація Українських Націоналістів (революціонерів - бандерівців)". Не подано однак, чи Великий Збір запровадив зміну у назві.

ДРУЖИНА МОРОЗА ЗАНЕПОКОЄНА ЙОГО МОВЧАНКОЮ; ДРУЖИНІ ПЛЮЩА ВІДМОВЛЕНО ПОБАЧЕННЯ З ЇЇ ЧОЛОВІКОМ

Торонто. (Комітет Оборони Валентина Мороза). — Вже декілька тижнів представники Комітету стараються сконтактуватися телефонічно з академіком А. Сахаровом в Москві, якого КГБ намагається позбавити контактів із західнім світом. Остання розмова між А. Сахаровом і представником Комітету відбулася 29 грудня 1974 р. Одначе у вівторок, 4 лютого ц. р., представникові Комітету пощастило відбути телефонічну розмову з Тетяною Ходорович, яка також живе в Москві і яка є співробітницею А. Сахарова в ділянці боротьби за людські права в СССР.

Тетяна Ходорович сповістила, що вона тільки що повернулася з відвідин у Сахарова, який виїхав тепер на дачу. Дружина Сахарова почуває себе кепсько, в неї погано з очима. Вона одержала виклик на лікування закордоном, але дозволу на виїзд не дістала. Взагалі в зв'язку з цим немає ніякого руху.

Про Мороза у них новини дуже скупі. Останній лист мала його дружина отримати 20-го січня, але його не отримала. Причини відсутности листів можуть бути різні, — зазначила Тетяна Ходорович. Можливо, він не пройшов цензуру. Дружина післала телеграму з оплаченою відповіддю до начальника Владимірської тюрми, але відповіді не дістала. Тетяна Ходорович просить подзвонити до Володимірської тюрми і заставити їх відповісти, чому Мороз не пише.

Дружина Леоніда Плюща їздила до Дніпропетровська і просила дати їй дозвіл на побачення з чоловіком. Їй сказали, що у лікарні тепер карантин. Про карантин вона вже довідалася раніше з листа від чоловіка, декілька днів раніше. Лист був з 5-ти рядків — у ньому Плющ її повідомляв, щоб вона не приїжджала. Все ж вона поїхала і звернулася до керівника лікарні і той пообіцяв зробити вийняток та дати їй дозвіл на 10-ти хвилинне побачення. Але за короткий час повернувся і сказав, що дозволу дати не може, бо у Плюща на лиці з'явився чиряк і вони не хочуть його переводити через двір до кімнати побачень, щоб він того чиряка не застудив, а крім того у нього запалення — не сказали яке — і те запалення вони лікують пеніциліною.

Вона запитала, чому її чоловіка тримають з буйними божевільними. Вони відповіли, що в його психічному стані наступило погіршення.

Валентин Мороз

Леонід Плющ

Чому він не пише? — Відмовляється, хоч вони йому радять це робити. В зв'язку з погіршенням його стану він став інертним. Дружина знає, що такий стан у нього з'являється у зв'язку з уколами, якими лікують його. Вони також сказали, що більше давати звідомлень про стан його здоров'я не будуть, згідно з їхніми інструкціями, які їх не зобов'язують давати звідомлень ні щодо хвороби, ні що до ліків, якими лікують хворого.

В січні мала бути в шпиталі комісія для обслідування стану хворого та лікування Плюща, але її відмінено, бо згідно з інструкціями, вона б мала бути раз на пів року, отже до травня її не передбачається.

Дружина Плюща, Тетяна Житнікова, і Тетяна Ходорович та Юрій Орлов звернулися до Міжнародної Юридичної Комісії та Асоціяції Психіятрів з проханням прислати юриста та психіятра, тому що дружина Плюща починає судовий процес проти лікарів, яких вона обвинувачує, що вони злочинно лікують її чоловіка. Совєтська прокуратура сповістила її, що створена комісія з лікарів обстежить спершу цю справу сама, а потім вирішить чи такий процес потрібний. Отже, ціль згаданого прохання: вони просять, щоб психіятр із Заходу спробував отримати візу в Совєтський Союз для

(Продовження на стор. 3-ій)

„МИ НЕ СМІЄМ МОВЧАТИ..." — ЗАКЛИКАЄ СЕНАТОР ТЕФТ, ВІДНОВЛЯЮЧИ В КОНГРЕСІ ЗАХОДИ В ОБОРОНІ ВАЛЕНТИНА МОРОЗА

Бетезда, Мд. — „Мороз, дякувати Богу, ще живий. Ми все ще можемо старатися допомогти йому і його справі", — заявив сенатор Роберт Тефт, республіканець з Огайо, минулого понеділка, 10 лютого, відмічуючи, що сенатор Гю Ґріффін, республіканець з Мічигену, поновно вносить в Сенаті резолюцію в справі В. Мороза, яку минулого року був предложив сенатор Тефт.

„Мороз є найбільш відомим українським оборонцем людських прав в сучасній історії та великим борцем за українську культуру і національну традицію", сказав сенатор Тефт в пресовому повідомленні, яке проголосив його асистент, проф. Тарас Шмаґала з Клівленду. Т. Шмаґала є головним радним УНСоюзу та одним із чільних українських активістів з молодшої генерації. Сен. Тефт перебував кілька днів в лікарні Бетезда Нейвал Госпітал, тому й доручив сенаторові Ґріффінові поновно внести його первісну резолюцію в обороні В. Мороза.

„Постава Мороза і його писання дали новий поштовх українцям в їхній тривалій боротьбі проти Росії за їхні права і традиції", заявив сенатор Тефт. „Ми не сміємо мовчати, за ціну кращих відносин, коли Совєтський Союз топче основні людські права". Хоча сенатор Тефт, кажеться в повідомленні, підтримує політику кращих відносин із Совєтським Союзом — „то з гуманних причин, я глибоко затурбований знущанням Росії над Морозом та іншими", заявив цей республіканський законодавець.

Сенатор Роберт Тефт

В повідомленні рівнож говориться про голодівку Мороза минулого року та про широко розгорнену акцію в його обороні. Сенатор Тефт був першим, який вніс резолюцію в Сенаті в серпні минулого року. Ця резолюція, як і всі інші — в числі понад 40 — не були поставлені під голосування і „померли" в конгресових комісіях, кажеться в пресовому повідомленні.

Французький автор виступив в обороні Плюща

Париж. — Філіп Бернер помістив у відомому французькому часописі „Ль' Орор" з 25 січня ц. р. широку статтю про трагедію Леоніда Плюща та злочинність совєтської системи. Автор з повною докладністю переповідає у статті історію безпідставного ув'язнення і засуду математика, який був один між першими, які протестували проти окупації совєтськими військами Чехо-Словаччини. Але тому, що в СССР „опозиції нема", його проголошено „божевільним" і розпочалося „лікування" згідно з „діягнозою" КГБ. Стаття рівнож інформує французького читача, що Леоніда Плюща останньо приміщено з тяжко хворими, щоб тим самим приспішити його агонію. Бернерові відомо також, що дружина Плюща внесла скаргу на лікарів психіятричної в'язниці в Дніпропетровську і хоч її скарга залишилася без відповіді, автор уважає, що таким потягненням вона надала нового розголосу справі її чоловіка і розкрила систему нищення людей по божевільнях. Ф. Бернер пригадує, що справою Л. Плюща займається Міжнародна Амнестія, Комітет зв'язку інтелектуалістів Східньої Европи та окремий Комітет оборони, зложений з математиків, який у самій тільки Франції зібрав більше як 600 підписів. Комітет у Франції очолює член Академії Наук Анрі Картан разом із Л. Шварцом. Згадані науковці протестували перед совєтським урядом, писали листи до Леоніда Брежнєва, які залишалися без відповіді, вносили протестні петиції до совєтської амбасади в Парижі. З амбасади відповіли: „Ми нічого не знаємо про Леоніда Плюща, але ви не маєте чого боятися. В СССР ніколи психіятричні лікарні не є засобом репресій. Якщо ваш приятель, як ви кажете, науковець, він користується у нас спецлікарнею, де й умови й лікарська опіка ще кращі як у звичайних лікарнях..." Ф. Бернер признає рацію авторові листа від совєтської амбасади, бо Леонід Плющ має справді „спеціяльну опіку".

Відбулася Сесія Ради в Справах Культури при СКВУ

Торонто (РСК-СКВУ). — Пленарну Сесії Секретаріяту СКВУ, що проходила тут в днях 1-го і 2-го лютого ц.р., в готелі „Парк Плаза" поповнює сесія Ради в Справах Культури, відбута тут другого дня загальної Пленарної Сесії, в одному з приміщень того ж готелю.

Початково Сесія була подумана, як зустріч культуротворців і діячів культури Торонта з головою Ради в Справах Культури мист. В. Ласовським, який брав участь в пленарній сесії Секретаріяту СКВУ, і організована головою Представництва РСК на Канаду, д-ром Б. Стебельським. Проте, після короткої доповіді В. Ласовського, зав'язалася дискусія, в якій заторкнено стільки проблем стосовних дальшої діяльности РСК в різних її референтурах, що в ході дискусії, після короткої наради з доктором Стебельським, Ласовський проголосив сесію продовженням нещодавної пленарної сесії РСК, відбутої в Ню Джерзі. Рішення цієї сесії визнано рівнорядними щодо правосильности з рішеннями попередньої. Сесію закінчено постановою ще доповнити склад приявних на ній декількома діячами культури і культуротворцями після наступної сесії сформувати президію і референтури Представництва РСК на Канаду.

В центрі уваги сесії знайшлося питання інтерпретації клича, видвигненого на сесії в Ню Джерзі — „Бій за українську духовість" та його здійснювання в акціях Ради в Справах Культури.

У Мерсі коледжі відбувається Курс Української Культури

Ню Йорк. — У понеділок, 17-го лютого ц.р. студенти матимуть останню нагоду вписуватись на Курс Української Культури, який відбувається кожного понеділка в Мангаттені, в приміщенні української кредитівки „Самопоміч" 108, 2-га евеню в Ню Йорку (на другому поверсі) від години 6:30-8:30 увечері; курс цей відбувається під спонзорством Мерсі коледжу. Для Вестчестеру і околиці буде можливість вписуватись у вівторок, 18-го лютого о год. 7:30 увечері в Мерсі коледжу у Доббс Феррі, Н.Й.. За курс можна одержати три кредити, признані усіма коледжами Ню Йорку і околиці. Курс включає таку тематику: українське мистецтво, культура, музика, рух спротиву в Україні, як також вклад українців в американську культуру. Щоб вписатися на курс треба мати закінчену середню освіту; не конечно бути студентом університету.

З огляду на це, що курс буде відбуватися по-англійськи, його зокрема повинні використати мішані подружжя, щоб їхні супруги неукраїнського походження мали можливість запізнатися з українською культурою та українською тематикою. У кого бажання прийти тільки на одну чи дві лекції, щоб прислухуватись до викладів, не обов'язково мусить бути вписаний на курс. Оплата за 14-тижневий курс (3 кредити) — 170 долярів.

ДИСКУСІЙНИЙ ВЕЧІР В КЛІВЛЕНДІ

Клівленд, Огайо. — Українсько-Американська Асоціяція Університетських Професорів при співучасті Українського Лікарського Товариства та Українсько-Американського Професійного Товариства влаштовують в п'ятницю, 21-го лютого ц. р. о год. 6.45 у кафетерії школи св. Йосафата при 5720 Стейт вулиця в Пармі Огайо — дискусійний вечір. Дискусію розпічнуть короткими доповідями: проф. Л. Винар на тему „Сучасний стан української історичної науки"; проф. С. Горак на тему „Історія як наука і як вислід національного буття"; проф. М. Мельник на тему „До проблем української наукової політики". Дискусією проводитиме проф. М. Пап. Вступ за добровільними датками.

Відбудеться XV Собор УГПЦ в Канаді

Вінніпеґ. — Згідно з повідомленням Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, XV Собор цієї Церкви відбудеться 2-5 липня ц. р. у Вінніпезі. Собор попередить конференція духовенства, а також при цій нагоді відбудуться збори Богословського Наукового Товариства ім. Митрополита Іларіона та збори абсольвентів Колеґії св. Андрея. Передсоборова комісія, яка відбула свої наради 17 січня, обговорила і схвалила передсоборові публікації та програму Собору.

ЧЛЕНСЬКА КАМПАНІЯ УНС

В членській кампанії УНСоюзу 1975 року, метою якої є забезпечити 5,000 членів на суму $12,000,000, наспіли до Головної Канцелярії 63 аплікації нових членів впродовж початкових 12 днів лютого. По дві і більше аплікацій надіслали наступні організатори, конвенційні делегати і секретарі Відділів:

Карло Кобто (В. 121) — 6 аплікацій нових членів, Мирослав Демчук (В. 76) — 4, Лев Кусяка (В. 291) — 4, Роман Татарський (В. 94) — 3, Анна Гарас (В. 47) — 2, Іван Петрунцьо (В. 78) — 2, Микола Бобечко (В. 102) — 2, Іван Тарнавський (В. 150) — 2, Стелла Расн (В. 171) — 2, Марія Боднарчук (В. 178) — 2, Юлія Гуглик (В. 2) — 2, Василь Труфин (В. 266) — 2, Василь Шмагло (В. 336) — 2, Василь Шаран (В. 407) — 2, Данило Пищ (В. 458) — 2, Олекса Карпінський (В. 498) — 2, та 22 організатори, делегати і секретарі Відділів по одній аплікації.

В Амстердамі помер о. Лев Ліщинський

Амстердам, Н. Й. — З Амстердаму інформують, що там у вівторок, 11-го лютого 1975 року по важкій недузі помер на 77-му році життя і 47-му році священства відомий наш душпастир - громадянин о. Лев Ліщинський, нар. 15-го вересня 1898 року в с. Біле, Перемишлянського повіту в Україні. Покійний брав активну участь в Українських Визвольних Змаганнях в 1918-20-их роках, а після закінчення війни був активним членом багатьох церковних і світських товариств та брав активну участь у їхніх працях. Покійний о. Л. Ліщинський був парохом в селах Берлоги, Витвиці, Підгірках, Рясній Руській, Паторівці, а на еміграції в Розенгаймі, Німеччина і Сейлем, Масс. і Амстердамі та Бродальбіні, Н. Й. ЗСА.

Єрейські похорони відбудуться з церкви св. Миколая в Амстердамі, де в середу, 12 і четвер 13 о годинах 7-й вечора відправлятимуться похоронні відправи, а Заупокійна Служба Божа і похорон відбудуться в п'ятницю, 14-го лютого, на український католицький цвинтар в Амстердамі.

Вся велика родина Покійного о. Л. Ліщинського є членами Українського Народного Союзу.

В Україні засудили адвентистів

Берегомет, Чернівецька область. — Газета „Радянська Україна" з 7 лютого подала ширшу інформацію („судовий нарис") „Вкрадена душа", в якій подає дані про суд над сестрами Орисею Кондрюк і Марією Флорескул, обвинувачених у приналежності до релігійної секти адвентистів-реформістів і у намаганні виховати свого небожа, 9-літнього Сергія, у релігійному дусі. Обоїх сестер „народний суд" під головуванням судді О. Є. Ордіної засудив „до різних строків позбавлення волі", тобто на довголітнє ув'язнення.

Кореспондент газети П. Заїка пише, що „секта адвентистів-реформістів є соціально шкідливою релігійною течією, діє підпільно. Вона не визнає радянських законів, про що свідчать ворожі нашому суспільству дії її членів". Кореспондент висловлює „жаль", що „школа, Берегометська селищна рада, Вижницький райвідділ внутрішніх справ (тобто поліція) досить довго мирилася із свавіллям Кондрюків — активних членів підпільної секти адвентистів-реформістів... Те, що сталося в Берегометі, свідчить також про недостатню антирелігійну роботу серед населення у Вижницькому районі" — бідкається газета.

Валентина Мороза запросили на почесного члена ПЕН-Клюбу

Лондон. — В літературному додатку Лондонського „Таймсу" з 24-го січня ц. р. був надрукований лист до редакції, що його підписали члени Міжнародного ПЕН-Клюбу та члени його Лондонського Відділу: В. С. Прітчет, Пітер Алстоб, К. Нотт, А. Дж. Ейєр, Р. Бірлі, Дан Джекобсон, Дж. Б. Прістлі, Аллен Сіллітоб. Всі вони в жовтні минулого року підписали були петицію до Брежнєва у справі В. Мороза і тепер піднесли справу українського історика вдруге.

Підписані пригадують, що хоч совєтський шарже д'афер у Лондоні, В. М. Семйонов, запевняв їх, що в СССР нікого не судять за переконання, то тепер ясно, що В. Мороза засудили ні за що інше, тільки за його переконання, і це потвердила Зиновія Франко у статті, друкованій в „Літературній Україні", де вона виразно каже, що його покарали за крайні погляди" та „індивідуалістичне наставлення". А коли так, то Валентина Мороза треба негайно звільнити й випустити з родиною за кордон, бо його „злочин", — кажуть автори листа, — не більший як А. Солженіцина.

Англійський Відділ ПЕН-Клюбу запросив В. Мороза стати їхнім почесним членом. Тепер всі зусилля йтимуть на оборону письменника-історика, переслідуваного виключно за переконання, висловлені в його творах. Тому підписані сподіваються широкої підтримки читачів і просять писати до них, щоб спільними силами продовжувати оборону Валентина Мороза. Писати можна на адресу: International PEN, Glebe House, 62-63 Glebe Place, London SW 5JB, — Europe.

ЄВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Колоніяльний визиск

Совєтська преса в Україні опублікувала повідомлення про „соціялістичні зобов'язання трудящих Української РСР на 1975 рік", що їх нібито мали б взяти на себе „колективи підприємств і організацій усіх галузей народного господарства республіки" в обстановці „високого політичного і трудового піднесення". Ці „соціялістичні зобов'язання" стосуються всіх ділянок совєтської економіки в Україні, а мета їх — забезпечити перевиконання і так високих господарських плянів, назначених Москвою. Українські робітники і українські селяни, чоловіки і жінки, молодь, а навіть діти шкільного віку важко відчують на собі ці „добровільно" прийняті зобов'язання, щоб задовольнити московських плянувальників і верховодів і „продати державі" понад плян промислові продукти і продукти сільського господарства.

Самої промислової продукції Україна має дати понад плян на суму не менше 1 мільярд 20 мільйонів карбованців, видайність праці має збільшитися понад плян на 0.6 процента, що дасть державі прибуток на 132 мільйони карбованців. Сільське господарство має „продати державі" не менше як 1 мільярд хліба, 3,8 мільйона тонн худоби і птиці, 13,6 мільйона тонн молока, 6,75 мільярда штук яєць, 30 тисяч тонн вовни. Директиви КПСС щодо приросту промислового виробництва мають бути виконані достроково, у вересні 1975 року, а річний плян щодо обсягу реалізації продукції і випуску більшости найважливіших видів виробів завершити до 28 грудня.

Господарський рік 1975 в СССР є останнім роком дев'ятої п'ятирічки і вже тепер з боку Москви робляться всі можливі заходи, щоб забезпечити не тільки виконання, а й перевиконання господарських плянів. Перевиконання виробничих плянів в цьому році особливо важливе для ЦК КПСС і політбюра та для Брежнєва зокрема, щоб якимсь чином вирівняти недоліки минулих років, в першій мірі на відтинку сільського господарства. З голосів у совєтській пресі і з визначених „рубежів" видно, що режим йде на типову для підсовєтської дійсности колоніяльну „штурмовщину", щоб якнайбільше витиснути з населення. Щодо підкорених народів, зокрема українського, йдеться про клясичну колоніяльну експлуатацію з можливим найменшим зворотом для потреб експлуатованої країни.

Нелеґальні іміґранти

Недавно Департамент справедливости повідомив, що в ЗСА під цю пору проживає від 4 до 12 мільйонів осіб, які прибули до цієї країни незаконними способами, та що ці нелеґальні іміґранти займають приблизно один мільйон варстатів праці, які повинні бути обсаджені американськими громадянами чи законними мешканцями. Речники Іміґраційної і Натуралізаційної Служби твердять, що в самій нюйоркській метрополітальній окрузі живе коло 1.5 мільйона таких нелеґальних іміґрантів, з яких близько 100,000 затруднені. Більшість з них працює не на фізичних роботах, а займає бюрові праці і то навіть досить добре поплатні. Ці нелеґальні іміґранти, забезпечені сфальшованими документами, переважно не платять жадних податків. За підрахунками Іміґраційної Служби, в самій тільки нюйоркській метрополітальній окрузі федеральний, стейтовий та міський уряди тратять річно коло 200 мільйонів долярів в податках, що їх одержували б, якщо ці праці були б обсаджені американськими громадянами, або законними мешканцями.

Речники Департаменту справедливости вказують, що деякі із незаконних іміґрантів посилають своїх дітей до публічних шкіл, підтримуваних платниками податків, інші протизаконно одержують суспільну опіку, а багато із них одержують допомогу на медичні видатки.

В час, коли безробіття позбавляє праці щораз більшу кількість американських громадян і законних мешканців, не можна дозволити на те, щоб нелеґальні іміґранти були затруднені на поплатних постах. Не можна дозволити на те, щоб федеральний, стейтові та міські уряди втрачали мільйони долярів річно в податках, коли прибутки цих урядів все одно зменшаються, з уваги на економічну рецесію. Конгрес повинен послухати порад Департаменту справедливости і схвалити законопроєкт, який вимагав би, щоб усі особи, які стараються одержати працю на терені ЗСА, документально доказали своє американське громадянство, або доказали, що законно прибули до цієї країни. Минулого тижня заступник генерального прокуратора Лоренс Сільбермен, сказав, що така вимога не означає, що Департамент справедливости хоче запровадити систему „внутрішніх пашпортів", але пропонує, щоб працедавці вимагали, щоб всі кандидати на працю метриками народження, іміґраційними або громадськими документами доказали, що живуть в ЗСА леґально. Мав також слушність Лоренс Сільбермен, кажучи, що треба змінити дотеперішній вигляд карток Соціяльного Забезпечення, бо тепер їх дуже легко можна підфальшовувати. Тільки тоді можна буде запобігти іміґраційному беззаконню, через яке терплять ті, яким належиться законна охорона.

Ватикан переговорює про відновлення греко-католицької церкви в Румунії

Ватикан (РНС). — Український православний часопис „Вісник", який появляється у Вінніпеґу, Канада інформує у числі 1-го лютого ц. р., що Архиєпископ Люїджі Поґґі, експерт у справах Східньої Европи, виїхав до Букарешту на переговори з румунським режимом у справі відновлення греко-католицької церкви в Румунії. Згідно з повідомленням ватиканського радіо, Румунська Католицька Церква Східнього Обряду була зліквідована 27 років тому шляхом включення її в Православну Церкву Румунії. Як відомо, в 1948 році конкордат Румунії з Ватиканом був відкликаний, а 5 з усіх 6 греко-католицьких єпископів було засуджених на довготермінові ув'язнення. Разом з ними засуджено і заслано до тюрм і концтаборів багато духовенства і чернецтва. В тому то часі 50 священиків розстріляно, а понад 200 загинули в тюрмах. Тепер в Румунії є тільки один католицький єпископ. Перші ватиканські контакти з Румунією були встановлені в 1973 році, коли Папа Павло VI прийняв на спеціяльній авдієнції президента Румунії Ніколая Ковческу. Про успіхи чи не успіхи архиєпископа Люїджі Поґґі немає жадних вісток з Ватикану.

Я. Гайвас

НАПЕРЕДОДНІ НЕВІДХИЛЬНОГО

I

Четвертий Всекитайський Народний Конґрес, що відбувся в Пекіні в половині січня ц. р. при співучасті 2,864 делегатів, привернув до себе увагу цілого світу. Йдеться бо не лише про життя й долю однієї четвертої частини людського роду, але про відношення й уклад сил у цілому світі, про дальший розвиток політичних стосунків в близькому й дальшому майбутньому. Провідник Китаю Мао, а за ним його співробітники на кожному кроці підкреслюють, що вони ані не є, ані не збираються бути світовою суперпотугою. Одначе, не зважаючи на це, Китай своєю величиною, числом свого населення, його високою інтеліґенцією й трудолюбивістю, а перш усього своїм геополітичним положенням не лише вийнятково багато важить на світовій шахівниці, але в перших ситуаціях може рішуче переважити в розвитку подій.

Китай є найближчим сусідом СССР, його кордон з СССР простягається щось біля восьми тисяч кілометрів. Китай Мао виразно й недвозначно заперечив пріоритет Москви в комуністичному світі, виступив проти російського імперіялізму й, доки Москва собі не дасть з ним ради, він буде поштовхом для всіх інших компартій у світі шукати своїх власних доріг, не оглядатися на Москву та не прислуховуватися голосові зі „столиці всіх трудящих".

Доки Китай іде проти Москви, не може бути й мови про її гегемонію. Спокій на китайсько - російськім кордоні звільнив би величезні енергії СССР для проникання й агресії в інших напрямках. Зв'язання тих енергій на китайському кордоні обмежує силові резерви Москви в світовому маштабі. Совєтський Союз саме тепер увійшов у стадію поновлених пенетраційних заходів у світі. Штовхає його до цього не лише зовнішня коньюнктура, але теж внутрішнє положення, ферменти, пожвавлений ритм національних зрушень та, зростаюча кількісно й якісно, боротьба підсовєтської людини за свої людські права.

Вже по традиції царської Росії кремлівські володарі намагаються приглушувати внутрішні труднощі й невтралізувати експансією назовні, невдачі всередині вирівнювати здобутками назовні. Своєю масою, своїм положенням і своєю поставою Китай є величезною перешкодою в тій світовій політиці Москви. Росіяни краще від будь - кого іншого усвідомляли й усвідомлюють собі це. Навіть у часах розбиття й розкладу Китаю вони боялися його й ненавиділи. Тим більше сьогодні, коли сучасному китайському режимові вдалося на протязі 25 років зміцнити країну, великою мірою сконсолідувати її та усунути цілий ряд уже традиційних недоліків і нещасть, які її послаблювали й гнобили, страх Москви перед Китаєм оправданий.

Четвертий Конґрес уже заповідався різними джерелами, та це не справджувалося. Події всередині Китаю і назовні щораз виразніше натискали на потребу його відбути. Сучасне керівництво Китаю невідхильно доживає свого віку. Мао має сьогодні 81 років і напевно йому залишилося небагато творчого часу. Чу Теґ, творець червоної китайської армії і теперішній формальний президент, співорганізатор Великого Маршу (1934-35), народжений 1886 р., отже досягає 90, інші на чолі з Чжоу Ен-лаєм, який має 76 років, теж не багато відстають. Їхній недалекий фізичний кінець невідхильний, а тоді, що станеться з країною? Москва не лише жде на свою нагоду, вона наполегливо готується, щоб могти інтервенювати й включитись у внутрішні події Китаю.

Хоч Китай відділений від світу „китайський муром", інформації про внутрішнє життя в країні скупі, та все таки загально відомо, що травми, завдані т. зв. Великою культурною революцією, далеко не загоєні, а розходження на керівному олімпі не вирівняні, найкращим доказом чого була змова генерала Лін Піяо, заступника й наступника Мао. Лін напевно не був один, і не всі його приятелі загинули в летунській катастрофі над Монголією. Крім цього, як це зрештою потверджують документи четвертого Конґресу, і інші вороги теперішнього режиму й комуністичної системи не перевелися. Тому була крайня пора відбути Конґрес сконсолідувати країну, а особливо її керівництво всередині, та накреслити шляхи і методи на найближчий час.

Два дотеперішні традиційні учасники Конґресів були неприсутні. Це був у першу чергу Мао. Хоч Конґрес проходив під його знаменем, але теперішні лідери поставили перший крок в епоху „після Мао". Другим неприсутнім був... „товариш" Сталін, тобто його портрет. З цим портретом китайці возилися при всіх нагодах. Ще недавно на X З'їзді Комуністичної партії Китаю в одному з кутів Великої народної залі звисав той портрет. В інших трьох кутках були Маркс, Енґельс і, очевидно Мао. Тепер його не стало і це має свою голосну вимову. Є це з одного боку реакція на відродження культу й політики Сталіна в СССР, а з другого таке дуже привізнене усвідомлення китайцями, що їм з ім'ям Сталіна нікуди показуватися і з ним вони тільки втратять.

Питання персональної консолідації мусіло бути першочерговим завданням Кон-

(Закінчення на стор. 5-ій)

В. Чапленко

ЩЕ РАЗ: Я І СОЛЖЕНІЦИН

(1)

Оце „ще раз" пов'язане, поперше, з тим, що моя стаття про твір О. Солженіцина „Серпень Чотирнадцятого", надрукована свого часу в „Свободі", викликала протест з боку аж двох наших письменників у листах до мене, що я, мовляв, хибно поцінував цей твір, а подруге, читавши його твір „У колі першому", я несподівано виявив дивовижні збіжності багатьох місць цього твору з відповідними місцями в моїй повісті „Люди в тенетах", а також знайшов „продовження" таких збіжностей у третьому його творі, що я його щойно прочитав, — в кн. „Архіпелаґ Ґулаґ", чч. III-IУ. Те й те мені треба з'ясувати, щоб дати адекватне поцінування читаної тепер у всьому світі творчости цього письменника.

Розгляну спершу дані, пов'язані з першим питанням. Хто читав оту мою статтю в „Свободі", той, певно, пам'ятає, що я поставився з чималими застереженнями щодо белетристичности твору „Серпень Чотирнадцятого", ба й схилився до думки, що Солженіцина нагороджено нобелівською премією переважно як опозиційного до московського режиму письменника. Прочитавши пізніше „У колі першому", я ще більше переконався в небелетристичності його писань, бо цей останній твір — спогади про його перебування в засекреченому дослідчому інституті, де ув'язнені фахівці працювали над винаходом підслухового апарату, який давав би можливість органам державної безпеки за характером голосу визначати, хто саме телефонує. (Здається, аж нашими вже днями, тепер у цій справі КДБ допомогли американські комерсанти, продавши Москві такий винахід, як про це писано в пресі). Якщо небелетристичність твору „Серпень Чотирнадцятого" я ствердив на підставі аналізу його твору, зокрема відсутність у ньому неминучого для роману чи повісті сюжету, потім те саме виявив і в творі „У колі першому", то на титульній сторінці твору „Архіпелаґ Ґулаґ" III-IУ автор сам написав: „1918-1956, спроба мистецького дослідження". На жаль, я не зміг прочитати двох його творів — „Пістряковий корпус" та „Архіпелаґ Ґулаґ", I-II. Я живу тепер далеко від Ню Йорку, а англійські його переклади в нашій містечковій бібліотеці так читаються, що я аж до моменту писання оцієї статті не міг дочекатися черги. Проте, із згадки Солженіцина в чч. III-IУ, на стор. 599 про те, що в нього був пістряковий опух, що йому зробили операцію і він описує своє лежання в шпиталі, а лікар при ньому був „сексот", якому вночі сонному інші в'язні розвалили голову молотком, — з цієї згадки й видно, що це могла бути тема цього твору, тобто теж спогади. З різних уривків, друкованих у пресі, відомо, що він у цих двох частинах подає історію „потоків" нищення справжніх і „передбачуваних" ворогів большевицького режиму, — отже, це також „спроба мистецького дослідження", а не роман чи повість, сюжетно оформлені. Зрештою, перші дві частини не могли мати іншого характеру, коли їх продовжують частина третя й четверта, яку я тут в основному аналізую. А вони, ці останні, являють собою механічне поєднання спогадів - нарисів об'єднаних між собою тільки образом пістрякового, виниклого спочатку на Соловках опуху, з якого потім як його метастази (медичний термін) повиникали „острови" по всій шостій земного суходолу в т. зв. СРСР. Звідси, з такого образу, постала в автора й назва „Архіпелаґ ГУЛаґ" („ГУЛаґ" — абревіятура з російського „Главное управления лагерей"). Усі ці нариси - спогади поділені на дві нерівні групи, позначені як „частина третя", що охоплює майже 9/10 книжки, із заголовком „Винищувально-трудові" як сатиричною перифразою офіційної назви „виправно - трудові" (табори), та частина четверта із назвою „Душа й колючий дріт". (У російському оригіналі, в заголовку третьої частини є певна гра слів: „истребительно" — „исправительно". Очевидячки, ще не надруковані дальші частини цих спогадів мають такий самий характер, бо автор кілька разів відсилає читачів до частини п'ятої.

У короткому передньому слові до третьої частини автор написав:

„Те, що має вміститися в цій частині, — неоглядне... і понад силу для одного пера увесь обсяг цієї історії"... У перших розділах цієї частини автор з усякими подробицями дає образ виникнення самого першого опуху — Соловецького табору на самому „світанку" (у нього „персти Авроря") большевицького режиму, образи начальників - катів, що походили з білогвардійців, а новий режим їх використовував. А як білогвардійці своє „відслужили", а пістрякова метастаза з'явилася на материкові у вигляді будівництва Біломорсько - Балтійського Каналу, з'явилися такі „начальники" іншого походження. Чи не найзловісніша постать у групі цих катів був Нафталій Аронович Френкель, „турецький жид, народжений у Константинополі". Але ще до революції він переїхав у Росію, заснував фірму в Маріуполі, ставши мільйонером. Коли більшовики вигнали білогвардійців з „Півдня Росії", Френкель теж був утік до Туреччини, але пізніше, мабуть, спокусившись на принади НЕП-и, він повернувся до СРСР, де його спочатку заарештовано. Але, опинившися в такій ситуації, він переорієнтувався, це оцінили нові володарі, 1929 р. по Френкеля прилетів із Москви спеціяльний літак, і його прийняв на розмову сам „найкращий Друг (так ув автора — В. Ч.) ув'язнених (і Найкращий Друг чекістів" — сам Сталін. Солженіцин доводить, що це Френкель подав ідею і плян побудови соціялізму за допомогою праці ув'язнених. На стор. 77 вміщено чекістський портрет цього „будівника соціялізму", який дожив до старости і вмер спокійно в чині генерал - лейтенанта. У зв'язку з історією будівництва „Біломорканалу" автор вміщує портрети й інших таких „будівників": А. Солца, Я. Раппопорта, М. Бермана, Л. Кагана, як також „нашого головного, нашого найкращого повсякденного керівника" — „т о в ариша Генріха Ягоди"...

(Продовження буде)

НАШІ СТАРШІ ВІКОМ

ЗУСТРІЧ

Спека... Сонце не гріє, а „пражить"! Під розлогими каштанами й кленами, сидить на лавочці старенька жінка, моя знайома.

— Добридень! Як себе нині почуваєте? — питаю, підходячи до неї.

— Холодно! — відповідає коротко, і щулить плечі.

— Холодно! — у таку спеку?!

— Так... Дуже холодно. Не дивуйтесь... буває... Після короткої мовчанки продовжувала:

—Колись було навпаки — навіть у тріскучі морози, без хутра було тепло... Тепло робилося від дотику дитячих рук, від лагідного слова чоловіка, від щирої приязні людської... А тепер постаріла, стала нікому більш непотрібною і нецікавою. Тому й костенію від душевного холоду. Самота, навіть і в найгарячішу пору року, — заморожує...

Наче хтось мені жбурнув за комір жменю снігу. Від висловлених з безмежною гіркотою слів, нараз і мені зробилося холодно.

Пригорнула до себе і почала, як уміла, потішати засмучену жінку. Щоб відвернути її увагу від журливих думок, попросила розказати мені, про її діяльність під час Другої світової війни, про яку дещо чула раніше.

Вона неохоче, мляво, почала розказувати про окремі події. Але поступово голос зміцнів, заблищали по молодечому очі, і полилась яскрава розповідь про ті далекі, страшні роки. Про те, як вона гуртувала навколо себе молодих і старих, і поспішала, разом з ними, на допомогу раненим і дітям — взагалі всім потребуючим уваги й помочі.

Ця розповідь ілюструвала, якою величною, хорошою, може бути людина! І як багато кожний з нас може добрего зробити, — аби тільки було бажання.

А скільки цікавого й повчаючого знають наші старі люди! І прийшло на думку, — як би зробити так, щоб не пропали, не канули у безвість ці знання? А може запропонувати існуючим уже клюбам чи світличкам для старших віком, щоб при зустрічах записували на магнітні стрічки, розповіді — спомини наших старших громадян? А щоб це не робилося хаотично, то треба було б, заздалегідь, накреслювати теми. Наприклад: Найяскравіша подія в дитинстві, яка мала вплив на дальший, фізичний чи духовий, розвиток оповідача. Коли це був неґативний вчинок, то як і хто допоміг його направити?.

Далі: героїчні вчинки, добродійні. Яскраві епізоди з життя. Історичні події, в яких брали участь, і т. ін.

Який багатющий матеріял призбирався б для наших письменників, педагогів та істориків! А наші шановні бабусі і дідусі мали б змогу переконатися в тому, що вони потрібні, що ними та їхнім житєвим досвідом і знаннями цікавиться молодше покоління. Скільки тепла це влило б у їхні стомлені серця!

При цій нагоді хочеться звернути увагу молодим людям, які мають стареньких батьків і намагаються, за будь-яку ціну, випровадити їх з дому, мотивуючи це тим, що, мовляв, не можуть перенести їхніх капризів та „дивацтва". Таким хочемо сказати; — згадайте, скільки капризів Ваших перетерпіли батьки Ваші! Скільки безсонних ночей над Вами просиділи в тяжкій тривозі, коли Ви були хворі? І, нарешті, скільки вони віддали праці і здоров'я, заки Ви стали на власні ноги!

Чому ж би й дітям, у свою чергу, не бути уважливим до своїх батьків! Чому не забезпечити спокійної старости тим, хто народив Вас на світ Божий! Знайте, що таких дбайливих дітей, пізніше нагороджує Всевишній чудовим, ні з чим не зрівняним почуттям, а саме почуттям добре виконаного обов'язку! Пошана і хвала таким!

А яке полегшення для молодого подружжя, коли батьки, живучи разом з ними, допомагають їм виховувати дітей!

Тож чи неварто, перед тим, як шукати місця в пансіоні для мами чи тата, задуматись над тут написаним!

Євгенія Чайка

Торонто

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

ВІК ДИТИНИ МІЖ 3 І 5 РОКОМ ЖИТТЯ — ЦЕ ЧАС, КОЛИ ДИТИНА ДІСТАЄ ВСЕ, ЧИМ ВОНА БУДЕ В ДОРОСЛОМУ ВІЦІ. ЦЕЙ ЧАС ТРИВАЄ ДУЖЕ КОРОТКО — НЕ ПРОГАЙНУЙТЕ ЙОГО ДЛЯ ДОБРА ВАШОЇ РІДНОЇ ДИТИНИ!

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Оксана Ашер

ПОРТРЕТ МИХАЙЛА ДРАЙ-ХМАРИ

(5)

„Неоклясики" хоч і наслідували артистичну концепцію, базовану на гармонії й рівновазі, що є есенцією клясицизму, — були також під впливом романтиків, символістів і імпресіоністів.

Для удосконалення форми вірша, вони охоче перекладали поетів античних, але також і французьких парнасців. Так, Леконт де Ліль особливо їх захоплював своєю досконалою формою, а Жозе Гередія — пластичними образами. В своєму шуканні бездоганної форми поезій, „неоклясики" віднайшли мудрість античної Греції: все, що є досконалим, є ліпшим. Почасти вони погоджувались з доктриною Теофіля Ґотьє: „мистецтво для мистецтва", але дотримувались її лише як технічного засобу, не ставлячи собі це за мету.

„Всі „неоклясики" дуже відрізнялися один від одного і кожен з них був поетом оригінальним і талановитим. У них не було певної, накресленої програми, чи назви, але їхні супротивники (захисники пролетарської масової літератури) накинули їм назву „неоклясики", ті не заперечували, і так ця назва залишилася за ними. Не було у них формальних зібрань, ані організацій. Вільність стилю і індивідуальність поетичної творчости були їм більше властиві, ніж так званий „неоклясицизм". Це були люди високої культури й ерудиції. Їхні дружні взаємини свідчили про цілковиту волю, що панувала в цій групі.

О. Филипович в своєму літературному есеї „Життьовий і творчий шлях Павла Филиповича" описує одні неформальні сходини у свого брата. Про подібні товариські зустрічі „неоклясиків" є замітка в „Щоденнику" М. Драй-Хмари:

„Був на менинах у Зерова. Зійшлося з 20 чоловіка — всі ті, що бувають завжди, тільки Єфремова я побачив тут уперше. Було трохи нудно. Навіть Филипович не виступав з промовами, які він виголошував всюди й завжди, коли треба й не треба. Як мені набридли ці менини у „неоклясичного генерала", у Дорошкевича, у Рильського, у мене. Все ті самі люди, ті самі трунки, ті самі розмови. Невже не можна видумати щось ліпше?"

Більш як половина зошита „Щоденника" Драй-Хмари містить цінний матеріял (для майбутніх наукових розшуків) в акуратно підібраних і наклеєних вирізках друкованих статтей з тогочасної преси. Під час II світової війни дружина Драй-Хмари дала „Щоденник" Освальду Бургардтові, який деякі матеріяли використав у своїй книзі „Спогади про неоклясиків".

Шоб нагадати читачеві про ту боротьбу, яку доводилось „неокляоикам" витримувати від „пролетарських" критиків, дозволяємо собі подати уривки їхньої критики. 15 березня 1925 року в Українській Академії Наук відбувся літературний вечір, присвячений оригінальній і перекладній творчості „неоклясиків". Виступали з доповідями П. Филипович і М. Зеров.

Цей вечір спричинився до гострої дискусії в українській пресі в часописі „Більшовик" з'явилася стаття під заголовком „П'ятеро з Парнасу", підписана А. Л-ий. Він почав з критики П. Филиповича, начебто той скаржився на бідність сучасної пролетарської поезії:

„Поетів — хоч греблю гати, мовляв, а поезії — як кіт наплакав", та й ота, що є „нудна, одноманітна зі своїми молотками та тракторами". Все лихо від того, що сучасні поети не хочуть вчитися у тих п'яти висококваліфікованих поетів, поетів-парнасців, поетів з милости божої...

У сучасних 150 грамофонів — негармонійний стук молотків, гудки, що дратують тендітне вухо парнасця, противний свист та тарахкотіння трактора — хіба ж це поезія?!

А, крім того, різні там організації витягають усяких там письменників з заводів, з сел, побільшуючи лави „безнадійних грамофонів". Стук, грюкіт, свист, гудки — життя немає від такої поезії! Караул!"

Після цього цей критик висміював елегії М. Рильського і гекзаметри Зерова, які не гармонізували зі сучасним життям у Совєтській Україні, а також іронічно підкреслив, що, хоч 5 „неоклясиків" і не являють собою літературної організації, „всі разом і кожний зокрема врятовують сучасну поезію й показують молотобойцям — грамофонам правильні шляхи".

А. Л-ий твердив, що взагалі творчість „неоклясиків" шкідлива і категорично відкидав їх антисоціяльний характер, хоча погоджувався, що досконала форма їхніх поезій не суперечить „епосі мирного будівництва".

Особливо накинувся він на вибір їхніх перекладів: „про «сучасність» п'яти поетів та їхні симпатії, яскравіше ще свідчать їхні переклади. Кого вони перекладають? — Стародавніх латинських поетів Лукреція Кара, Овідія, французьких — Леконт де Ліля, Бодлера, Артура Рембо, а польських — Міцкевича".

Обурені цими наклепами, Зеров і Филипович вмістили відповідь на закид А. Л-го в „Більшовику".

Визначний поет, письменник і професор порівняльної літератури в Колумбійському університеті, Падраїк Колум зумів знайти пояснення появи „неоклясиків" на тлі української літератури. Він порівнював цю групу з ірляндською, до якої належали Бернард Шов, Джеймс Джойс, він сам і інші. Колум вважав, що український „неоклясицизм" — це наслідок великого зрушення духовного відродження України, і це спричинилося до появи прекрасних творів в літературі. Таке піднесення буває тоді, коли бездержавна нація відчуває свою державність.

(Продовження буде)





БАЛЬ ДЕБЮТАНТОК СУМА 1974 Р.

Спілка Української Молоді Америки (СУМА)

БАЛЬ ДЕБЮТАНТОК СУМА

Субота, 15-го лютого 1975 р., год. 8:30 веч., в Статлер Гілтон Готелю (Grand Ball Room)

Баль Дебютанток СУМА в Ню Йорку належить вже до традиційних імпрез сумівської молоді. Від довгих років, кожного року в місяці лютому такі балі відбуваються, в яких бере участь багато української молоді, не тільки з самого Ню Йорку, але також з ближчих і дальших околиць.

На цих балях кожного року багато молодих дівчат вперше беруть участь в забаві з тим моментом, коли керівники забави з відповідним ритуалом представляють їх загалові українського Громадянства. Дебютантки, — це переважно сумівська молодь, яка від наймолодших літ виростала і виховувалась в рядах СУМА, і, осягнувши 16-ий рік життя, вступає в новий етап життя. Дебют — це неначе пограниччя, де юначка переходить з дитячого в молодечий вік, в якому відкриваються нові обрії, нові перспективи успіхів та зовсім інший погляд на життя.

Ця подія в житті кожної молодої людини залишається назавжди в пам'яті, як один з радісних моментів. З цього приводу радіють також їхні батьки, бо кожному мило є бачити, що їхня дитина дорастає й починає ставати корисним членом свого суспільства. Це зокрема радісна хвилина для виховників і керівників даної організації, бо працюючи роками з цією молоддю, вони можуть бачити перед собою молоду надійну зміну, нашу майбутність, майбутність української нації.

І подібно, як у минулих роках, так і цього року, в дні, 15-го лютого о годині 8:30 вечором, у найбільшій і найкращій залі готелю Статлер Гілтон в Ню Йорку, відбудеться тринадцятий вже Баль Дебютанток СУМА, на якому дівчата-юначки зі своїми партнерами, в присутності їхніх батьків, ближчої і дальшої рідні, знайомих, товаришок і товаришів будуть представлені присутнім та спільно й радісно забавлятимуться в рідному українському оточенні.

Церемонію представлення переводитимуть аранжери: пані О. ФУТАЛА та пан М. КЛИМКО, яких до цього спеціяльно запросив Забавовий Комітет, який очолює культурно-освітній керівник Головної Управи СУМА, К. ВАСИЛИК. До танців гратиме відома й загально люблена нашою молоддю оркестра Б. ГІРНЯКА із солістами І. РАКОВСЬКИМ та М. ШКВАРКОМ.

ДЕБЮТАНТКИ ***1975 РІК***



Марія Воробель
Голіс, Н. Й.



Ірина Данилів
Бруклин, Н. Й.



Оля Жук
Бруклин, Н. Й.



Орися Марія Зазулькевич
Ню Йорк, Н. Й.



Марійка Куземчак
Ню Йорк, Н. Й.



Орися Луцик
Джамейка, Н. Й.



Христя Луцик
Джамейка, Н. Й.



Марія Мандзій
Ню Йорк, Н. Й.



Ярослава Римарук
Амстердам, Н. Й.



Анна Саварин
Ню Йорк, Н. Й.



Анна Садівська
Ню Гейвен, Конн.



Ліда Марія Семанишин
Мейплвуд, Н. Дж.



Надія Семчук
Амстердам, Н. Й.



Христя Фурда
Ню Йорк, Н. Й.



Марта Цьолко
Джерзі Сіті, Н. Дж.



Петруся Шеремета
Джерзі Сіті, Н. Дж.



Христя Шмігель
Джамейка, Н. Й.



Марійка Щерба
Елмгурст, Н. Й.



Христя Яцевич
Джамейка, Н. Й.

ДРУЖИНІ МОРОЗА...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

участи у цій комісії, для об'єктивности у цьому проханні зазначений конкретний психіятр Даріо Ладар, якого подала дружина Плюща, бо він брав участь у акції його оборони. Якщо б він з якихось причин не міг брати участи у цій комісії, зазначила Тетяна Ходорович, вони просять замість нього кого-небудь іншого. Представник Комітету Оборони Валентина Мороза пообіцяв полагодити цю справу. Представник порадив Тетяні Ходорович звернутися до влади за дозволом на виїзд Плюща із Совєтського Союзу. Тетяна Ходорович сказала, що його дружина зверталася до Верховної Ради, Брежнєва, Подгорного і Косигіна з проханням на виїзд та переглянути документи, але безуспішно. Прохання пересилалися до Києва, звідки вона діставала ту саму відповідь, — що у зв'язку з хворобою Плюща виїзд неможливий, бо він не відповідає за свої вчинки.

Представник Комітету Оборони Мороза порадив запропонувати владі, щоб його з родиною дозволили вивезти. Совєтські лікарі могли б його привезти до літака, де його приймуть та заопікуються ним лікарі Заходу. Представник Комітету сказав Тетяні Ходорович, що якщо і далі не будуть получувати телефонних ліній Заходу з телефоном Сахарова, на Заході почнуться протести, бо згідно із законами можна телефонувати до кожного, хто має телефон, і перешкоди в цьому суперечать добрим зв'язкам між країнами.

Зразу після розмови з Тетяною Ходорович представник Комітету зв'язався телефонічно з проф. П. Редевейом в Лондоні, який обіцяв негайно увійти в контакт з названим в проханні психіятром, який живе в Лондоні.

Клюб емеритів у Детройті — Захід

Вже від довшого часу існує на сході міста Детройту Клюб емеритів, спонзором якого є Об'єднання Українців Америки „Самопоміч". Кілька емеритів із заходу доїздило довший час до того Клюбу на сходини, але велика більшість старших, із-за далекого й дуже небезпечного доїзду, не брала участі в працях Клюбу. Зайшла конечна потреба зорганізувати товариство для старших емеритів на заході. Тією справою зайнялася Анастазія Вокер, яка кілька разів дала заклик через радіогодину „Душа України", помістила кілька оголошень в церковнім бюлетині, де вияснювала потребу зорганізування Клюбу для емеритів. Заклики знайшли відгук у багатьох емеритів, які погодилися стати членами Клюбу.

Основуючі збори назначено на грудень 1973 року. Збори відкрила п. Вокер, вказуючи що на підставі нової програми допомоги старшим громадянам різного етнічного походження, яку виєднав в уряді д-р М. Куропась, існує в ЗСА вже багато клюбів, які дуже допоміжні для старших емеритів даної етнічної групи. Вказала і вияснила користі, які можуть мати члени Клюбу в різних справах. Збори обрали управу Клюбу і так постав в Детройті-Захід Клюб, який зростає і гарно працює. Клюб приміщується у домівці під церквою парохії св. Івана Хрестителя. Домівку віддав Клюбові парох о. монс. М. Бохневич. Члени сходяться раз в місяць, в четвер, але домівка відкрита кожного вівторка і четверга, в якій працює від „Віста" А. Вокер і допомагає членам в різних справах, як: податки, соціяльне забезпечення, суспільна опіка, виєднує для членів додаток до малої пенсії і багато інших справ. В Клюбі відбуваються доповіді і різні імпрези для членів і гостей. Д-р Н. Мельничук восени 1974 р. защепив кількадесят членів проти перестуди, він дав відчити про хвороби серця і про рака. Клюб продовжує наші звичаї і традиції і влаштовує різні свята, як свячене, Святий Вечір та інші. Управа клюбу дбає також про розваги для членів. Вліті організує прогулянки до цікавих місць, по овочі, до міської ради і інші.

Щоб члени мали засіб транспорту на прогулянки, о. монс. Бохневич дає безплатно шкільний автобус.

Дня 9-го січня ц. р. Клюб влаштував Святий Вечір. Свято пройшло з гарним успіхом. На святі було понад шістдесят членів. Управа старалась заховати всі традиції, які ми мали на рідних землях. П. К. Хом'як, доповідаючи, пригадала різдвяні і йорданські звичаї, а пані — Панасюк і Королишин віддеклямували кілька віршів, присвячених Різдвяним Святам. І. Білоус говорив про плекання і збереження української культури і мови. Отець монс. Бохневич провівши молитву, промовив до зібраних. Подано не дванадцять, але шість страв. Співом колядок не було кінця. Кухнею завідувала п-і Козин.

Треба додати, що всією працею Клюбу разом з управою керує А. Вокер, яка за за допомогою радіогодини „Душа України" інформує не тільки членів Клюбу, але також інших емеритів, про емеритські справи.

І. Білоус

10-річчя Осередку СУМА в Асторії відзначать бенкетом і товариською забавою

Асторія, Н. Й. (в. л-ць). — В неділю, 16-го лютого 1975 р. місцевий Осередок Спілки Української Молоді Америки ім. Михайла Сороки, управу якого очолює Осип Галатин, відзначатиме своє 10-річчя великим бенкетом і товариською забавою на якій, перший раз в Ню Йорку, гратиме популярний ансамбль з Монтреалю „Рушничок". Бенкет і забава, підготовкою яких займається окремий комітет, до якого входить переважно молодь, відбудеться у просторій залі церкви „Мост Прешес Блад", яка знаходиться при 32-52 37 вулиця в Асторії, Н. Й. Початок бенкету год. 4-та по полудні, забава — год. 8-ма вечора. В програмі бенкету, крім ювілейної доповіді, яку виголосить голова Осередку СУМА в Ню Йорку і член Головної Управи Корнель Василик, буде також мистецька програма, в якій виступатимуть мандолінова оркестра Осередку під дириґентурою Галини Климук, танцювальний гурток під керівництвом О. Галатина, танцювальний і співочий гуртки старших сумівців. Майстром церемонії бенкету буде маестро Володимир Гентиш, а керівником забави Оксана Байко.

Заснована в 1964 р. в дуже скромних умовинах клітина Спілки Української Молоді Америки на Асторії — розповів голова — розвинулась у чисельну організацію з власним будинком і домівкою до зайнять, яка також зуміла об'єднати у своїй праці старших осіб, що працюють в системі виховання чи у Батьківському Комітеті, що є окремим спомагаючим органом Осередку СУМА. Управа Осередку від самого початку тісно співпрацює з іншими організаціями Українського Визвольного Фронту, які (ОЖ ОЧСУ і 35-ий Відділ ООЧСУ) у випадку потреби допомагають також — матеріяльно Осередкові. Сьогодні ініціятиву перебирає вже виховане в СУМА молодше покоління і це є надійною запорукою перманентної тяглости праці цієї клітини СУМА, яка зі збільшеними успіхами переходить у друге десятиріччя.

Добродійний концерт в Мейплвуді

В неділю 2-го лютого ц. м. в залі Української Православної Церкви Святого Вознесенія в Мейплвуді, відбувся добродійний концерт, дохід з якого пішов на закінчення будови нової Свято-Вознесенської Церкви в цьому ж місті.

В концерті виступив жіночий ансамбль „Горлиці", який існує при Т-ві прихильників Унради, та який здебільша складається з членів парафії св. Вознесенія і членів парафії української православної церкви св. Трійці в Ірвінґтоні, давши свій перший виступ у щойно збудованій церковній залі, на прохання настоятеля церкви о. Івана Наконечного та парафіяльного уряду. Солісткою ансамблю була Рая Дідов-Валуйчик та парафіянин цієї церкви молодий скрипаль, вчитель музики Володимир Степовий.

Об'єднавшись всі разом вони дали досить гарний концерт, не одержавши за свій труд, жадний з них будь-якої винагороди, щоб віддати ввесь дохід церкві для її викінчення.

Концерт розпочався колядками і щедрівками. Дириґентом ансамблю є Василь Пташинський, акомпаньювала на піяно студентка Валентина Приходько.

У другій частині програми концерту виступали: солістка Рая Дідов-Валуйчик яка проспівала пісні: „Стояла я і слухала весну" слова Л. Українки, „Прилинь...", арія Оксани з опери „Запорожець за Дунаєм", „Чорнобривці", слова Сигаївського і „Джиґуне, джиґуне" — народна пісня. Молодий скрипаль В. Степовий заграв на скрипці два твори: „Арора" — Форея і Джі-майнор соната — Тарітіно. По-мистецьки віддеклямувала вірш М. Ситника „Різдвяний вітер", Лідія Приходько. Тріо, в склад якого входять; Л. Приходько, Н. Балаценко-Іваненко і О. Степова відспівали низку пісень.

В третій частині програми ансамбль „Горлиця" під керівництвом дириґента Василя Пташинського і піяністки В. Приходько проспівав, пісні світського характеру.

На закінчення настоятель церкви св. Вознесення, о. Іван Наконечний подякував всім учасникам та виконавцям цього вечора, який пройшов з добрим моральним і матеріяльним успіхом.

За цю добродійну допомогу, провід церкви і її настоятель о. Іван Наконечний виносить всім учасникам програми сердечну подяку.

К. Степовий

Помер Григорій Нога, довголітній секретар 466-го Відділу УНС в Брентфорді, Канада

В Брентфорді, Канада, помер ненадійно 18-го жовтня на 52-му році життя Григорій Нога, довголітній секретар місцевого відділу УНСоюзу ч. 466 та член і колишній голова брентфордського відділу Ліґи Визволення України. Покійний походив зі села Голгочі, Підгаєцького повіту, де він і почав своє активне життя в громаді та в рядах свідомої націоналістичної молоді ОУН. За часів першої окупації Західньої України втратив молодий Гриць батька й інших членів родини, яких вимордувало НКВД. На поклик боронити рідний край вступив Григорій Нога до Української Дивізії „Галичина", в якій пройшов бої, табір полонених в Ріміні, а потім опинився в таборі скитальців у Німеччині. В 1948 році Григорій Нога прибув до Канади і поселився в Бренфорді, де він працював по місцевих фабриках, щоб заробити на життя, та в громаді, щоб допомогти своєму поневоленому народові в Україні.

Св. п. Григорій Нога

Покійний Григорій Нога осиротив дружину Іду, сина Євгена та тітку Теклю Пінязь у Брентфорді, як також ближчу і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 21-го жовтня з участю родини та численних представників місцевої української громади і друзів Покійного, які супроводили Його тлінні останки на цвинтар в Бренфорді. Похоронні відправи провів о. С. Столярчук, а від Головного Уряду УНСоюзу прощав Покійного і склав вислови співчуття родині головний радний і обласний організатор Василь Дідюк.

Совєти обіцянкою авта заохочують до збільшення продукції льону

Москва. — Газета „Правда" з 6 лютого опублікувала досить довгу статтю, в якій інформує про наради ЦК КПСС і Ради міністрів СССР, присвячені питанню „Збільшення виробництва і закупок льону-довгунця, поліпшення його якости і розвитку промисловости для первинної перерібки льону". Ситуація на відтинку виробництва льону-довгунця в СССР мусить бути дуже кепська, коли цій справі ЦК КПСС і Рада міністрів СССР мусіли присвятити свої наради і прийняти такі рішення. Що так справа дійсно є, видно із вступної заяви у статті в „Правді", де написано, що „у постанові відзначується, що в ряді льоносіючих республік і областей рівень виробництва і якість льонопродукції не задовольняє запотребування народного господарства. Розвиток льоновиробництва стримується головним чином через низьку механізацію збирання, слабою матеріяльно-технічною базою промисловости щодо первинної перерібки льону".

Враховуючи таку незавидну ситуацію, ЦК КПСС потрудився опрацювати ряд напрямних щодо посівів і збору та перерібки льону в республіках, зобов'язуючи уряди республік розпочати „ударну кампанію" і на цьому відтинку сільського господарства, щоб виконати нові виробничі пляни, згідно з якими до 1980 року виробництво льоноволокна має збільшитися до 700 тисяч тон, а промислова перерібка соломи льону — до 1,126 тисяч тонн річно. Крім того, мають бути введені в дію нові підприємства, які мають забезпечити у цьому ж часі додатково виробництво льоноволокна у кількості 149,6 тисяч тонн, а в ділянці промислової перерібки соломи льону в кількості 577,8 тисяч тонн.

Щоб викликати зацікавлення колгоспників виробничим пляном, ЦК КПСС постановив: а. виплачувати колгоспам і радгоспам з 1976 року додаткову оплату у висоті 50 відсотків закуповочної ціни за продукцію льону-довгунця, продану понад визначений плян, б. підвищити закуповочні ціни на льон, залежно від категорії, на 10 і більше процентів, в. давати премії колгоспам у формі кормового зерна з розрахунком 80 кілограмів зерна за кожний центнар проданого понад плян льняного волокна. Крім того, передбачені ще обов'язкові перехідні „червоні прапори" і грошові премії для областей, районів і колгоспів та радгоспів. Мало того, колгоспам і радгоспам, які переможуть у „соціялістичному змаганні", уряд СССР дасть як премії — автомобіль „Волга", або автомобіль УАЗ-469А. Передбачено підвищення платні для колгоспників і радгоспників за перевиконання плянів.

СЕКРЕТАРІЯТ СКВУ...

(Продовження з 1-ої стор.)

представник СФУЖО, Комісії Прав Людини при СКВУ, Ради у Справах Культури при СКВУ, Комітетів Оборони Валентина Мороза, як також представники крайових організацій, нашого студентства та інші гості.

Усі учасники сесії одержали видрукувані звіти з діяльности Президії Секретаріяту за 1974-ий рік, включно з фінансовим звітом на день 31 грудня 1974 р., проєкти різних правильників, проєкт діяльности членів Президії на 1975-ий рік і на тій основі випрацьований докладний проєкт бюджету на 1975-ий рік, як також інші актуальні матеріяли до схвалення на сесії.

Звіт з діяльности Президії Секретаріяту СКВУ в 1974 р. склав Микола Плав'юк, 1-ий заступник президента, в імені цілої Президії, в якому підкреслив, що новообрана на II СКВУ Президія провела в 1974 р. успішно частину наміченої роботи як на внутрішньому, так і на зовнішньому відтинках. Звіт М. Плав'юка про діяльність Президії СКВУ доповнили своїми додатковими інформаціями генеральний секретар Юрій Шимко і за фінансовий сектор Василь Кирилюк.

За Контрольну Комісію звітував мгр Іван Базарко, який підкреслив віддану працю бюра СКВУ в Торонті, як також перевірив і знайшов у повному порядку фінансове діловодство Президії та фінансове звідомлення за 1974 р., завірене публічним авдитором. В імені Контрольної Комісії мгр І. Базарко висловив признання і довір'я для праці членів Президії Секретаріяту СКВУ.

Пленарна сесія не розглядала пляну праці Президії на 1975 р., але уповноважила Президію вирішити цю справу.

Пленум сесії схвалив річні ставки членських внесків на 1975 р., а саме: від УККА 15,000 дол., від КУК 10,000 дол., від КОУГЦУ 3,000 дол., а від інших центральних репрезентацій в сумах, які з цими репрезентаціями має узгіднити Президія. Ця група членських внесків повинна дати приблизно суму 32.-000 дол. Для всіх інших членів СКВУ пленум устійнив річну ставку членських внесків у сумі 250 дол. Так отже, загальний бюджет СКВУ на 1975 р. базується в основному на двох згаданих сумах з усіх членських внесків, які Президія має одержати від своїх членів у 1975 р., і на інших грошових надходженнях, які Президія зуміє зібрати з інших окремих фінансових акцій упродовж 1975 р.

Пленум зобов'язав усіх членів СКВУ вплачувати квартально 25% своїх членських внесків.

Пленарна сесія Секретаріяту схвалила правильник Секретаріяту СКВУ, правильник Ради у Справах Культури та правильник Української Світової Кооперативної Ради.

Пленум сесії схвалив також рекомендації Конференції Комісії Прав Людини (що відбулася в Торонті напередодні сесії пленуму 31 січня ц. р.), Ради у Справах Культури і рекомендації СФУЖО для відмічення в 1975 р. „Року Української Жінки".

Постановлено також відзначити в 1975 р. 50-річчя постання в Україні в 1925 р. Спілки Визволення України (СВУ) і Спілки Української Молоді (СУМ), як також 25-річчя від дня смерти ген. хор Тараса Чупринки — Шухевича, головного командира УПА.

Пленум Секретаріяту СКВУ вирішив також, щоб, починаючи від 1975 року, в усіх країнах нашого поселення у вільному світі, подібно як це було започатковано в минулому 1974 р., в місяці травні провести всюди акцію „місяця СКВУ", як також доручено Президії Секретаріяту створити фінансову комісію, завданням якої було б зорганізувати і провести акцію „місяця СКВУ", здобувати дотації на потреби СКВУ та організувати прибутки з інших джерел на поповнення постійного фонду СКВУ.

Окремо заторкнено стан українського громадського життя в Европі. стверджено потребу оформити центральні репрезентації в країнах, де ще не є завершена консолідація нашого громадського життя та у співпраці з КОУГЦУ поробити заходи, щоб наладнати ті справи.

Пленум Секретаріяту уповноважив Президію Секретаріяту СКВУ оформити постійну статутову комісію, щоб розглянути і оформити пропозиції тих статутових і правильникових змін, що зринули досі і виринатимуть у майбутньому, з метою усправнити дію і структуру так діяльности СКВУ, як і нашого громадського життя у вільному світі.

У склад Секретаріяту СКВУ прийнято як членів делеґованих представників від міжкрайових надбудов: Григорій Мороз від Союзу Українських Жертв Російсько-комуністичного терору (СУЖЕРО), Осип Семотюк від Українського Вільного Козацтва, інж. Іван Олексин від Українського Робітничого Союзу, ред. Роман Данилевич від Українського Католицького Академічного Об'єднання „Обнова"; д-р Степан Росоха від Братства Карпатських Січовиків і інж. Анатолій Криворучко від Світового Академічного Об'єднання „Зарево". Також розглянено справу прийняття в члени СКВУ таких міжкрайових надбудов: „Смолоскип" — Організація Оборони Людських Прав в Україні", „Український Олімпійських Рух в Екзилю", „Світова Федерація Лемків", „Світова Федерація Українських Інженерів", як також крайові установи „Українська Бібліотека ім. С. Петлюри в Парижі". Президія Секретаріяту, перевіривши, що подання названих кандидатів відповідають усім стосовним вимогам статуту СКВУ та мають усі дані, потрібні, щоб стати членом, має від пленуму сесії повновласті прийняти їх в члени СКВУ на своєму найближчому ширшому засіданні.

Пленум сесії не міг позитивно полагодити подання „Асоціяції Українців в Америці" (АУА) про прийняття в члени СКВУ з таких статутових причин: а) з даної країни членами СКВУ можуть бути лише ті організації, що є в системі центральної репрезентації тієї країни, в якій така центральна репрезентація існує; б) на терені ЗСА статут СКВУ визнає УККА такою центральною репрезентацією; в) „Асоціяція Українців в Америці" не є тепер в системі УККА.

Накінець слід зауважити, що IX пленарна сесія СКВУ окремо підкреслила потребу координації і посилення акцій оборони українських жінок — політичних в'язнів Прав Людини при СКВУ і всі наші центральні репрезентації будуть спільно проводити в 1975 році в усіх країнах нашого поселення.

* * *

В часі спільної вечері учасників сесії в суботу, 1-го лютого ц. р., відпоручниці 4-ох куренів юначок Пластової Станиці в Торонті передали на руки президента СКВУ, о. д-ра В. Кушніра, даток в сумі 1,030.00 дол. на потреби СКВУ як „пластове добре діло", проведене у формі зібрання датків від осіб, що спонзорували їхній цьогорічний листопадовий марш з нагоди акції „Листопад — місяць СКВУ". Учасники вечері оглянули також документальний, кольоровий фільм про І-ий СКВУ з 1967 р., виготовлений кінопродуцентом Ярославом Кулиничем, який висвітлив маестро Василь Авраменко, продуцент фільму про 2-ий СКВУ, який вкоротці буде готовий до публічного висвітлювання. У зв'язку з тим слід зауважити, що після висвітлення фільму запропоновано звернутися до нашого суспільства із закликом закупити названі фільми про обидва Конґреси СКВУ, щоб можна було їх висвітлювати перед якнайширшою громадою в країнах нашого поселення.

Відновлено намагання видати монографію про Лемківщину та закласти лемківський музей

Ню Йорк. — Минулої неділі, 9-го лютого 1975 р. тут відбулися загальні збори Першого й найбільшого відділу Організації Оборони Лемківщини, які одноодушно схвалили постанову відновити давні, довголітні намагання підготовити й видати монографію про Лемківщину, яка в сьогоднішню особливо трагічну долю Лемківщини сталася б її оборонцем і засобом дальшої боротьби за її визволення. Доповідаючи про безуспішні досі старання в цій справі д-р Ярослав Падох підмітив, що в повені реґіональних монографій книга про Лемківщину матиме окреме значення, не лише історичне й культурне, але й політичне, бо буде неначе лемківською метрикою й проводом прав Лемківщини на вільне життя в межах усієї соборної України. На жаль, початкові старання покійного проф. Богдана Загайкевича із його смертю припинилися, хоч були й є відповідні сили для зготування поважної, наукової книги про Лемківщину. Приявні схвалили, що видання цієї книги є першим й найважливішим обов'язком всієї Організації Оборони Лемківщини й доручили новообраній управі звернутися до Головної Управи О.О.Л. з домаганням негайно утворити відповідну комісію і відновити підготову книги. При цьому рішено, щоб поставити до диспозиції всі фінансові засоби Відділу, потрібні для реалізації цього задуму і то в час, коли О. О. Л. досягло 40 років свого існування. Приявний на зборах п. Мирон Мицьо, голова централі О.О.Л., прийняв пропозицію зборів з повним переконанням й запевнив їх, що Головна Управа в найближчому часі покличе для реалізації цього важливого завдання окремий комітет, подібно, як це було перед роками, як О.О.Л. видало перше повне видання лемківського поета Ігоря Антонича.

Збори схвалили також просити Головну Управу О.О.Л. утворити окремий комітет для завершення акції збірки матеріялів для лемківського музею й договоритися з Головною Управою Союзу Українських Жінок про відкриття лемківського відділу при музеї СУА. Ця акція також мала б бути окремим завданням на цей рік в 40-ліття О.О.Л., подібно, як і влаштування в Ню Йорку Лемківського Конґресу, побіч мистецької й культурної програми, який охоплював би доповіді про Лемківщину в минулому й сучасному й накреслив би дальшу боротьбу за визволення Лемківщини. Також схвалено виплатити додаткову суму 500 долярів на Український Науковий Інститут на Гарвардському Університеті й цим доповнити ранішу пожертву товариства до суми тисячі долярів, щоб стати його добродієм і відмітити історичну подію утворення й обсади першої й на жаль єдиної в світі самостійної катедри української історії.

Збори відкрив голова Відділу Дмитро Барна, вітаючи членів і гостя Мирона Мицьо, голову Гол. Управи О.О.Л., якого й обрано предсідником зборів, яким з вибору секретарював Василь Скомський. Після обрання комісій номінаційної й мандатної, управа склала звіти з діяльности. Голова Відділу Дмитро Барна звітував про сходини й збори товариства й окремо про п'ять імпрез, чотири забави й пікнік, які крім останнього були дуже успішними. Здобуто 11 нових членів з-поміж старшої і теперішньої іміграції з Польщі й продовжувано чинну допомогу нашим землякам на Лемківщині й в Польщі, а в потребі також в ЗСА. Біля дві тисячі долярів передано на працю й орган Головної Управи О.О.Л. Звітували ще секретар Петро Ґарайда, містоголова Михайло Пужик, організаційний діловод Михайло Кавчак, суспільний діловод Петро Щерба й касир Василь Скомський, який подав, що Т-во мало в минулому році, крім сальда з попереднього року прибутки в сумі понад $10.000 й розходи в сумі 8,000. Залишилося в касі товариства $17,000. Зокрема успішними були лемківські забави, які мають вироблену добру славу й популярність в Ню Йорку й околиці. Велика кількість молоді на забавах є запорукою постійного росту членства товариства й продовжування його громадської активности. В дискусії брали участь Євстахій Манацький, секретар Товариства „Свобода", 194-го Відділу УНСоюзу, який запросив приявних на посвячення прапору та святочний обід свого товариства в неділю, 2-го березня й звернув увагу на потребу збірника про Лемківщину. Коли Чортківщина видала свій збірник на понад тисячу сторінок, то як можна — говорив він — допустити, щоб прекрасна Лемківщина не мала свого. Дальше говорили: д-р Я. Падох, К. Бабяк, В. Скомський, М. Мицьо й інші. Після звіту Контрольної Комісії в особах С. Кімака, О. Ціхоцького і Т. Скомського, схвалено управі звільнення з подякою й обрано нову управу: Василь Скомський — голова, Михайло Пужик — заступник голови, Петро Ґарайда — секретар, Дмитро Барна — касир, Мих. Кавчак — організаційний, д-р Я. Падох — культурно-освітній й Петро Щерба — допомоговий референт. До Управи ввійшли ще Петро Дембіцький і Василь Токарський, а до Контрольної Комісії — Степан Кімак — голова, осип Ціхоцький і Теодор Скомський — члени. Співом національного гимну закінчено ці ювілейні збори, після яких відбулася традиційна товариська гостина. Збори й гостина відбулися в просторій домівці Товариства „Дністер" — 361-го Відділу УНСоюзу.

Марґарет Тачер обрана на лідера британської Консервативної партії

Лондон. — Перший раз в історії Великобританії на лідера політичної партії обрано жінку. Марґарета Тачер, кол. член консервативного уряду під проводом Едварда Гіта, здобула перемогу у заключних виборах на лідера партії у вівторок 11 лютого після того, як вибори в минулому тижні не принесли вирішення. Як відомо, у перших виборах Марґарет Тачер перемогла дотеперішнього консервативного лідера Едварда Гіта. У виборах 11 лютого вона мала проти себе чотирьох кандидатів на лідера — Вільяма Вайтлова, Джеймса Прайора, сера Джофрея Гова та Джона Пейтона. Марґарет Тачер дістала 146 голосів. Виступаючи перед представниками преси після перемоги у виборах, Марґарет Тачер заявила, що її політика буде „поєднанням минулого і нового".

Марґарет Тачер — дочка власника споживчої крамниці, за професією хемік і адвокат, має 49 років. В парляменті здобула популярність як ефективний критик економічної політики лейбористського уряду, обороняючи ортодоксальні засади економічної політики у Великобританії, Вона немає ніякого досвіду у зовнішній політиці. Лейбористські лідери вважають, що лейбористам буде відносно легко перемогти консерватистів під проводом Марґарет Тачер у найближчих виборах.

НАПЕРЕДОДНІ НЕВІДХИЛЬНОГО

(Закінчення зі стор. 2-ої)

гресу. Побіч нього були ще такі проблеми: зформулювати й устійнити формальні і правні норми на майбутнє, визначити напрямні для дальшого суспільно - політичного і економічного розвитку, нарешті виставити віхи світової політики надалі. Все це, очевидно, в „дусі ухвал" недавнього X З'їзду партії. З перебігу Конгресу і з його ухвал та рішень виглядає, що великою мірою він ці завдання виконав.

Загально уважають, що Народний Конгрес, як і всі комуністичні „парляменти", є гумовою печаткою під рішеннями комуністичних партій. У великій мірі є так і в китайському випадкові. Сам Конгрес, де тільки міг, підкреслив свою підрядність компартії, її органам та її лінії, аж до таких дивовиж включно, що новосхвалена конституція визначила голову Центрального Комітету партії. Та навіть найбільше закукуріченим агітаторам ясно, що важко накинути людським масам партійні рішення, якщо не використати для цього загальних „народних" засобів і плятформ. Через те Конгрес став інструментом для спроби згуртування цілого народу під прапорами сучасного режиму, що матиме вирішне значення у „добі після Мао", що надходить.

Конгрес покликав новий уряд Китаю, склад якого, щоб не сказати сенсаційний, дуже характеристичний і відбиває, як у дзеркалі, сучасні намагання правителів Китаю і їхні пляни на майбутнє.

Основними документами, які насвітлює це, є: 1) ухвалена конституція, 2) промова прем'єра Чжоу Ен-лая, 3) склад нового державного правління. Хоч кожен комуністичний документ переповнений пропагандою і його треба брати „кум грано саліс", то заперечити й закрити повністю дійсність не вдається навіть комуністам. Вона проривається різними щілинами на денне світло. В даному разі правителям сучасного червоного Китаю мабуть і не йшлося про тотальне засекречення своїх плянів та концепцій. Навпаки, в існуючій ситуації їм хотілося б познайомити зі своїми думками й намірами, особливо, третій світ, на нього бо Китай так багато розраховує.

„Веселка" над Австралією

Дуга кольористої „Веселки" — журналу для дітей, що в вересні 1974 р. відзначив своє 20-ліття — заблиснула не тільки над Ню Йорком, але сягає й у далеку Австралію й виховує, розважає та звеселяє тамошніх українських дітей.

Від першого числа „Веселка" охопила своїм виховним впливом українських дітей в Австралії, зокрема школярів у суботніх школах українознавства, яких у час появи журнала було 40 з коло півтори тисячі учнів. Школи українознавства й молодечі організації користаються матеріялами „Веселки" для навчання, як доповняльною лектурою, для святочних імпрез і програм.

Поміж співробітниками „Веселки" є й австралійські автори — Галина Чорнобицька, Ірина Наріжна, Дмитро Нитченко-Чуб. „Веселка" поміщує дописи з світлинами з життя австралійських дітей, а також дає на своїх сторінках місце юним австралійським талантам. У журналі друкувалися літературні спроби Десі Шевченко, Юрка Ткача, Арети Підгорецької, Петруся Комишана, Дарії Федевич. Дехто з них друкується тепер у юнацьких журналах, у місцевій газеті „Вільна Думка" й у літературно-мистецькому альманаху „Новий обрій" та виступають з своїми літературними вечорами в мельборнському Літературно-мистецькому Клюбі.

Леся Шевченко (тепер студентка університету) й Арета Підгородецька отримали нагороди за свої оповідання на конкурсі „Молодечого Пера", проголошеному Об'єднанням Працівників Літератури для Дітей і Молоді (Канада).

Коли десі появилося майже чверть тисячки випусків „Веселки", то можна уявити собі скільки туди вкладено праці, знання, мистецького хисту й винахідливости тих, хто підготовляв матеріял, малював ілюстрації, оформляв, редагував мову, пильнував коректи, доглядав за друком і розповсюдженням журнала.

Враховуючи цю вкладену працю, соромно стає за багатьох батьків, що не передплачують своїм дітей жадного дитячого журнала. А „Веселку" ж видають для наших дітей, для того, щоб допомагати їм вивчати й плекати рідну мову, пізнавати своє рідне й рятувати їх душу, щоб стали вони повноцінними українцями.

Д. Чуб

Появився черговий том „Вибраного" Ю. Бойка

Мюнхен. — У третій рік після появи першого тому „Вибраного" проф. Юрія Блохина - Бойка, мюнхенське Українське Видавництво опублікувало в 1974 році другий том — вибірку статтей, есеїв, рецензій того ж автора, що охоплюють вже післявоєнний період, тобто роки 1945-73. В цьому томі є теж закінчення автобіографії автора, що її він почав у першому томі свого „Вибраного". В другому томі проф. Ю. Бойко помістив 27 матеріялів, що були друковані в окремих наших газетах і журналах. Треба згодитися із заміткою автора, що в його вибраних писаннях за минулих майже тридцять років перебування за кордонами України „відбиваються не лише наукові здобутки, але й кольорит нашого духового життя на еміграції. Не всі ці матеріяли є доступні читачеві в оригінальних публікаціях, але, враховуючи їхній зміст, треба радіти, що вони тепер утривалені у книжковій формі. Для кожного дослідника українського духового життя на еміграції після Другої світової війни другий том „Вибраного" проф. Ю. Бойка буде важливим і авторитетним джерелом інформацій, критичного підходу, а також і свідоцтвом про нездійснені пляни українського культурного та літературного росту в еміграційних умовах. Ціна книжки 12.00 дол. Замовляти можна:

Prof. J. Bojko - Blochyn
L. - M. Universitat
8 Muenchen 22
Geschwister - Scholl Pl. 1,
Zimmer 447

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ЛІТНІЙ КУРС ІСТОРІЇ УКРАЇНИ У МАНІТОБСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

Вінніпеґ. — В колеґії св. Андрея при Манітобському Університеті в Вінніпеґу в часі від 6 травня до 30 липня 1975 р. буде відбуватись курс історії України, почавши від 8-го сторіччя по сьогоднішній час, включаючи історію українців Канади. Курс читатиме професор історії на Манітобському університеті Олег Ґерус в четверги і вівтірки вечором від години 7:00 до 9:30. По інформації проситься писати до декана Колеґії св. Андрея при Університеті Манітоби у Вінніпеґу, або телефонувати на (204)269-3565.

ДИТЯЧА КОСТЮМОВА ЗАБАВА ПЛАСТУ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Новацтво і Пластприят Пластової Станиці в Ню Йорку влаштовують в неділю, 2-го березня ц.р. о год. 2-й по полудні в авдиторії школи св. Юра (215 Схід 6-та вулиця) велику дитячу костюмову забаву під моттом: „В гостині у срібного князя". Організатори заповідають цікаву програму. На забаву можуть приходити усі українські діти Метрополії Ню Йорку.

У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ВІДЗНАЧАТЬ УРОДИНИ ПАТРІЯРХА ЙОСИФА

Філядельфія. — Товариство за Патріярхальний устрій Помісної Української Католицької Церкви — Відділ у Філядельфії відзначить в неділю, 16-го лютого ц. р. о 12-й годині вполудне в церкві і залі Христа Царя при 17-й і Каюга вулицях уродини Їх Блаженства Патріярха Йосифа І. В програмі: Служба Божа в наміренні Їх Блаженства; святочне слово д-ра Зиновія Гіля; опісля інформації членів Крайової Управи Товариства; звіт Збіркового Комітету Патріяршого Фонду, інформації про прощу до Риму.

СУА ОРГАНІЗУЄ КУРС ВИШИВАННЯ

Ню Йорк. — Управа 64-го Відділу Союзу Українок Америки плянує влаштувати курс вишивання, а також кроїв і пошиття української ноші. Курс провадитиме Ірина Кметик. Навчання відбуватиметься в домівці Відділу в Народному Домі при 140-142 2-га евеня кожного понеділка від год. 6-8 вечора. Перша лекція 3-го березня ц.р. Зацікавлених просить зголошуватись до: Броніслави Кевалів: (212) 777-4737, або Дарії Костів: (212) 228-1244.

ПЕРВОІЄРАРХ ПОМІСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ БЛАЖЕННІШИЙ ПАТРІЯРХ ЙОСИФ
1892 — 17 ЛЮТОГО — 1975
НА МНОГІ ЛІТА!

Заходами Патріяршого Фонду Помісної Української Католицької Церкви Епархії св. о. Миколая в Чикаґо, появилася для вшанування 83 ліття народин Блаженнішого Патріярха Йосифа пропам'ятна стрічка, поширювана в цілій діяспорі. Ввесь прихід призначено на потреби Блаженнішого Патріярха Йосифа.

СХОДИНИ ВІДДІЛУ ТУІА В ІРВІНҐТОНІ

Ірвінґтон, Н. Дж. — Товариство Українських Інженерів Америки — Відділ в Ню Джерзі інформує, що в суботу, 15-го лютого ц. р. о год. 7 вечора в УНДомі 140 Проспект в Ірвінґтоні відбудуться ширші сходини для членів і гостей, на яких д-р М. Стефанів виголосить доповідь на тему: „Вплив алькоголю і його метаболітів на кардіоваскулярну динаміку". По доповіді дискусія і товариська гутірка при чаю.

НЮАРК У 25-У РІЧНИЦЮ СМЕРТИ ГЕН. Р. ШУХЕВИЧА

Ірвінґтон. — На нараді представників місцевих організацій, скликаній управою Відділу УККА 5 лютого, смерти на полі бою головного, вирішено належно відзначити 25-ту річницю з дня командуючого Українською Повстанською Армією ген. Романа Шухевича-Чупринки. Підготовкою відповідних імпрез займеться діловий комітет, що його очолив кол. член УПА інж. Богдан Мак. Святкова академія відбудеться в неділю, 16 березня, в залі школи Вейлсбурґ. Того ж дня в полудне відбудеться поминальне Богослуження з панахидою та апель ветеранських і молодечих організацій.

ПРЕЗ. ФОРД „РОЗМОРОЗИВ" 2 БІЛЬЙОНИ ДОЛЯРІВ НА РОЗБУДОВУ ШЛЯХІВ

Топіка, Канзас. — Промовляючи перед стейтовою леґіслятурою Канзасу, президент Джералд Форд у вівторок, 11 лютого, повідомив, що він доручив „розморозити", тобто, видати, 2 більйони долярів із фондів, схвалених на кострукцію шляхів ще попереднім 93-ім Конгресом, але яких відмовився видати попередній президент Ричард Ніксон. Видання Урядом цих 2-ох більйонів долярів має на меті стимулювати сповільнену економіку країни і якщо стейти також призначать фонди на розбудову шляхів, то Білий Дім передбачає, що буде створено додаткових 125,000 праць. Коментатори вказують на факт, що хоча Президент далі виступає проти схвалення нових програм, які вимагали б великих видатків від Уряду, то безперервний зріст безробіття може змусити його дещо змінити своє становище і погодитися на деякі нові програми, які створили б додаткові публічні праці.

Виступаючи з промовою у леґіслятурі сільськогосподарського стейту, президент Форд також заявив, що його Уряд виготовить програму згідно з якою фармери одержали б фінансові звороти за додаткові видатки, спричинені енерґетичною програмою Білого Дому, але Президент не подав подробиць про ці можливі звороти фармерам.

Опісля під час 35-хвилинної пресової конференції Президент також заявив, що надіється, що старання державного секретаря Генрі Кіссінджера встановити мир на Близькому Сході увінчаються успіхом, бо якщо не буде прогресу в цьому напрямі, то існує можливість нової війни в тій частині світу, що могло б довести до нового ембарґо на експорт арабської нафти.

Президент знову сказав, що Південний В'єтнам таки конечно потребує додаткових 300 мільйонів долярів військової допомоги, щоб успішно протиставитися комуністичній аґресії, і знову заявив, що Конгрес не повинен зменшувати оборонного бюджету ЗСА, бо це може становити загрозу для безпеки країни.

Президент заперечив твердження Джорджа Міні, голови Американської Федерації Праці — Конгресу Індустріяльних Організацій, що до липня цього року безробіття зросте до 10 відсотків, натомість заявив, що Уряд передбачає, що до кінця 1975 року кількість безробітних зменшиться, а в 1976-му році ситуація виглядатиме навіть краще.

Відповідаючи на поширені вістки, що колишній президент Ричард Ніксон може повернутися до державної служби, президент Форд сказав, що Ричард Ніксон недавно пройшов серйозну недугу та що не передбачається жадних дипломатичних чи інших постів для нього.

Совєтські космонавти повернулися на Землю

Москва. — В неділю, 9-го лютого, двох совєтських космонавтів закінчили своє 30-денне перебування у космічному просторі і щасливо приземлилися на віддалі 70 миль від міста Цілиноград у Казахстанській республіці. Польот космонавтів — підполковника Олексія О. Губарева, який був командиром космічного корабля, і бортінженера кандидата технічних наук Георгія М. Гречка, тривав від 11 січня цього року. Згідно з наміченою програмою, космовнати мали досліджувати космічний простір, а також перевести спільні експерименти з орбітальною науковою станцією. Як повідомив ТАСС, обидва космонавти „почуваються задовільно", виконавши назначену місію. На орбітальній станції вони провели однак тільки всього один день. У всякому випадку, на основі цього успішного польоту можна вважати, що совєтська сторона готова до спільного експерименту у космічному просторі з американцями, в часі якого має наступити з'єднання совєтського і американського космічних кораблів.

Найновіше совєтське досягнення у космічному просторі ще далеко відстає від досягнення американських космонавтів, які находились у космічному просторі 84 днів, переводячи всякі експерименти на орбітальній станції „Скайлеб 3". Совєтські космонавти перебували найдовше — 22 дні у космічному просторі в 1971 році, але при повороті на Землю вони загинули.

ПОМЕР ПОЕТ ЮРІЙ АНДРУЩЕНКО

Полтава. — „Літературна Україна" з 7 лютого подала вістку про смерть 31 січня поета Юрія В. Андрущенка, народженого в 1910 р. на Полтавщині. Перший твір Ю. Андрущенка „Цвітуть жита" появився в 1931 р.

Український Літературно Мистецький Клюб Ню Йорк 149-2

Ню Йорк. — З Літературно-Мистецького Клюбу повідомляють, що в приміщенні цього Клюбу, 14-го лютого ц. р. о год. 7.30 вечора, відбудеться Малий Літературно-Мистецький Ярмарок. Участь у ньому приймають Калина Чічка-Андрієнко, Оксана Гаврилюк (студентка УМІ, кляси проф. Дарії Каранович), Роман Левицький, Микола Понеділок, Степан Крижанівський, Іван Керницький — Ікер.

Замість квітів на свіжу могилу
Дорогої і Незабутньої Братови

бл. п. Софії з Гіриянів Онуферко

складаємо 50.00 долярів
на Український Католицький Університет в Римі.
Люба і Маркіян ОНУФЕРКИ з Дітьми

●

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
дня 14-го ЛЮТОГО 1975 року
ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
з ПАНАХИДОЮ
за душі
Покійної СОФІЇ та Її Чоловіка
бл. п. о. ЄРЕМІЇ ОНУФЕРКА
будуть відправлятись:
в РИМІ — відправить ЇХ БЛАЖЕНСТВО ПАТРІЯРХ ЙОСИФ І;
у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ — в церкві СВ. О. МИКОЛАЯ, о год. 7-ій ранком;
в церкві ЦАРЯ ХРИСТА, о год. 8-ій ранком.

В глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих,
що у вівторок, 11-го лютого 1975 року по важкій недузі упокоївся в Бозі
на 77-му році свого трудолюбивого життя і на 47-му році Священства

СВ. П.

о. ЛЕВ ЛІЩИНСЬКИЙ

нар. 15-го вересня 1898 року в с. Біле, пов. Перемишляни в Україні. Покійний був парохом в Берлогах, пов. Калуш, Витвиці, пов. Долина, Підгірках, пов. Калуш в Рясній Руській і на Паторівці біля Львова.

В повоєнних часах душпастирював в Угорщині і в Австрії, а відтак був парохом в Розенгаймі й околиці, Західня Німеччина. Після приїзду до ЗСА був парохом в Сейлем, Масс. та згодом, через 24 роки парохом в Амстердамі, Н. Й.

Брав чинну участь у Визвольних Змаганнях в роках 1918-20, як підстаршина Українських Січових Стрільців. Був головою і членом багатьох церковних і світських суспільно-громадських товариств в Україні і в ЗСА.

Тіло Покійного буде спочивати ввесь час у церкві св. Миколая при вулиці Пулаского ч. 24 в Амстердамі, Н. Й. Священичі похорони (перша частина) відбудуться в середу, 12-го лютого, о год. 7-ій вечора. Друга частина священичих похоронів відбудеться в четвер, 13-го лютого рівнож о год. 7-й вечором. Заупокійна Божественна Літургія буде відправлена в п'ятницю, 14-го лютого ц. р. о год. 10:30 ранку, після якої тлінні останки Покійного будуть перевезені на Український католицький цвинтар в Амстердамі, Н. Й.

Горем прибиті:
ЯРОСЛАВ — син
ЛЮБОВ та ЄВГЕН — внуки
МИРОН з родиною і НЕСТОР ПІНКОВСЬКІ — сестрінки
МАРІЯ ХРОМОВСЬКА — швагрова
Близька і дальша Родина в ЗСА і Україні

●

Замість квітів, просимо складати пожертви на добродійні цілі.

В Бостоні створено філію Української Фундації Волі

Бостон, Масс. (Т.К.). — Управа Філії Української Фундації Волі, яку створено 15-го грудня м.р., розпочала інтенсивно переводити збірку фондів на Українську Фундацію Волі Оборони України. Управу Фундації очолює відомий студентський, суспільно - громадський і політичний діяч Орест Щудлюк, а крім нього до Управи входять ще: Михайло Возьний — заступник голови, Теофіль Костецький — секретар, Михайло Носаль — скарбник і Володимир Гетьманський — член Управи.

Українська Фундація Волі має вже власний статут, є зареєстрованою інституцією згідно з американськими федеральними і стейтовими законами і пожертви на УФВ є звільнені від податку. Статут передбачає фізичне і правне членство, яке виплачує внески, чи складає пожертви. Завданням УФВ є розгортати широку і систематичну інформаційну працю про Україну та її змагання за самостійність. Найближчим завданням Централі УФВ є відкрити у столиці ЗСА Вашинґтоні бюро Українського Інформаційного Центру. Фінансування такого бюра не може базуватися на принагідних збірках, а мусить мати постійну фінансову базу, яку власне бажає забезпечити УФВ.

Українське громадянство, розуміючи потребу саме такої інформаційної інституції, вже почало масово складати пожертви на ту ціль. В Бостоні і околиці пожертви можна складати у членів Комітету, або пересилати на адресу:

адресу: Ukrainian American Freedom Foundation, 82 Glen Road, Jamaica Plain, Mass. 02130.

✝

Ділимося сумною вісткою
з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що в суботу, 28-го грудня 1974 року
відійшов у Вічність на 86-му році життя,
заосмотрений Найсвятішими Тайнами,
наш Найдорожчий БРАТ, ШВАГЕР і ВУЙКО

бл. п.

ПЕТРО КОКОЦЬКИЙ

ПОХОРОН відбувся у вівторок, 31-го грудня 1974 р. з церкви св. Михаїла в Монтреалі, Канада.
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

В глибокому смутку:
ЮЛІЯ ЖУК — сестра з донькою ЛЮБОЮ і синами: РАДОСЛАВОМ та ІРИНЕЄМ
МАРІЯ ДУДА — сестра з мужем ІВАНОМ та їхні сини: ЗЕНОН з дружиною СОФІЄЮ і донею ІРИНКОЮ та БОГДАН з дружиною ЗЕНОЮ і дітьми: ЛЕВОМ, ЗІРКОЮ, ЮРІЄМ, ЕВГЕНОМ і МАРТОЮ
Близька і дальша Родина на Рідних Землях, в Канаді і в ЗСА

Ділимося сумною вісткою
з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що дня 25-го грудня 1974 року, відійшла у Вічність
на 84-му році життя, у Польщі,
Найдорожча МАМА і БАБУНЯ

✝

бл. п.

СТЕФАНІЯ ШЕРЕМЕТА з ГРИЦАКІВ

У великому смутку:
ОРЕСТ і ЛЮБА — син і синова
АДРІЯН і МАРКО — внуки

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшла у Вічність
дня 30-го листопада 1974 року
наша Найдорожча і Незабутня ДОНЕЧКА

СВ. П.

МАГДАЛИНА (ЛИНН) САВЧУК

Цією дорогою висловлюємо нашу найщирішу подяку всім Тим, які своїми молитвами й участю в похоронних відправах віддали останню прислугу Покійній, а нам у нашому горю, висловили співчуття та слова розради і потіхи.

Передусім складаємо нашу сердечну подяку Їх Високопреосвященству Владиці Архиєпископові МАРКОВІ, Високопреподобним Отцям Протопресвітерам: Степанові Білякові, Філядельфійському Деканові — Настоятелеві Української Православної Катедри св. Володимира в Філядельфії, Па., Теодорові Форостієві з Кліфтону, Ню Джерзі, Омелянові Мицикові з Честеру, Па., Франкові Лаврикові з Джонсон Сіті, Ню Йорк, Мітратові Андрієві Двораківському з Нортгемптону, Па., за Панахиди, похоронні відправи і Св. Літургію, як також катедральному хорові ім. Александра Кошиця під диригентурою проф. Петра Куриленка за чудовий спів. Високопреподобному Протопресвітерові — Деканові Пттсбурському Андрієві Бекові з Карнеґі, Па., за уділення Св. Тайни Оливопомазання.

Наша щира подяка за пожертви на Фонд ім. Митрополита ІОАНА ТЕОДОРОВИЧА для студентів Теології і за пожертви на Служби Божі за спокій душі Покійної. Щиро дякуємо членам Родини — В. Мотлюкові і Г. Стілле з Чикаґо, сватам Томі й Анні Хромчакам, хресним батькам — Джені Карбівник і Йосифові Подгурському за вислови співчуття і за квіти.

Сердечно дякуємо Сестрицтвам: Преч. Діви Марії, св. Ольги за приготування Поминальної Трапези і Членам обох Відділів Української Православної Ліги за прислугування під час обіду. Учителям і учням Школи (Пеннсбурі Гайскул) з Ярдлі, Па. за молитви, вислови співчуття і чисельну участь в похороні. Власникам Похоронного Заведення приятелям панству Насевичам за совісне переведення похорону.

Щиро дякуємо Тим, що несли труну: Йосифові Подгурському, Миронові Карбівникові (почесним) і Степанові Неметові, Маркові Бесенові, Тимофієві Хромчакові і Іванові Панасюкові молодшому.

Глибока подяка лікарям — Д-рові Андрієві Сокальчукові і Д-рові П. Романові за щиру приятельську фахову опіку в часі нашого смутку.

Нехай Всевишній і Милосердний Господь винагородить усіх Вас щедрими ласками за Вашу щирість. Ми завжди будемо пам'ятати з великою вдячністю всіх Тих, хто в нашому великому горю не забув нас.

У глибокому смутку:
д-р СТЕПАН і ОЛЬГА САВЧУК — батьки
СТЕПАН з дружиною ОЛЕКСІЄЮ і
ЯРОСЛАВ — брати
Пані-Матка ТЕКЛЯ САВЧУК і
МАРІЯ КЛАПКО — бабуні

Пам'яті д-ра Віктора Пацлавського

31-го грудня 1974 року в Йонкерсі, Н. Й. помер сеньйор дрогобичан, відомий адвокат в місті Дрогобичі та визначний громадський діяч в цьому ж місті — д-р Віктор Пацлавський.

Д-р В. Пацлавський і в цій країні не міг всидіти без праці для української громади. В книзі „Дрогобиччина — земля Івана Франка", яка появилася друком в минулому році, надруковані аж три його праці. Він цікавився друком цієї книжки і дочекався, побачити книгу про Дрогобиччину, яка йому подобалася.

Віктор Пацлавський народився в Бродах, деякий час його батьки жили в Чорткові, де малий Віктор навчався в народній школі. Гімназію закінчив він в Бережанах, а університетські студії (спочатку україністику а пізніше право) закінчив у Львові в 1909 році. Адвокатську практику відбував в Рогатині, а від 1913 р. переїхав до Дрогобича, де докінчив адвокатську практику, а в 1916 р. склав адвокатський іспит. Внаслідок війни д-р В. Пацлавський склав присягу, як адвокат аж в 1919 році українській владі, і пізніше виконував адвокатську професію під чужими владами, не складаючи нікому другої присяги.

Д-р В. Пацлавський був не тільки адвокатом, але також і громадським діячем і в Рогатині і в Дрогобичі. В Рогатині працював як секретар комітету, який займався будовою будинку української гімназії. В Дрогобичі д-р Пацлавський очолював Кружок „Рідної Школи", який також побудував будинок української гімназії ім. І. Франка коштом півмільйона золотих.

Д-р В. Пацлавський був приятелем д-ра Степана Витвицького, з яким він товаришував у Львові під час університетських студій і пізніше в Дрогобичі, про що сам В. Пацлавський написав щирі спогади до книжки про Дрогобич.

Крім „Рідної Школи" адвокат В. Пацлавський очолював музичне Т-во ім. Лисенка, хор „Боян" та Т-во українських бруттовців і власників нафтових теренів в Бориславському басейні під назвою „Підойма".

На еміграції д-р В. Пацлавський, як адвокат обороняв українців в таборах для переміщених осіб. В Америці також не занедбував громадської праці, працюючи в Курсах Українознавства. Найдовше проживав він в Йонкерсі, Н. Й., де вів музичну студію, що була під опікою Українського Музичного Інституту.

Українське громадянство Йонкерсу вшанувало д-ра Пацлавського численною участю в його похоронах.

Треба згадати, що д-р В. Пацлавський переживав трагічні хвилі в своєму особистому житті. Наприкінці 1918 р. померла його дружина, а тут недавно померла його дочка; турбувався він також сином, що залишився недужим в Німеччині. Та д-р В. Пацлавський не заломився до останніх хвилин свого життя і вмирав при здоровому розумі, бо старості улягло тільки його, знеможене 90-річним життям, тіло.

Л. Л.

Заповідається припинення зросту цін на харчові продукти

Ню Йорк. — Секретар сільського господарства Ерл Батц у понеділок, 10 лютого, заявив, що правдоподібно в другій половині цього року ціни на харчові продукти „вирівняються". тобто, не буде значного зросту в цих цінах, а на деякі харчові продукти ціни може навіть впадуть. Але Батц зазначив, що обниження в цінах не буде дуже велике, бо підвишки в платнях робітників харчової індустрії та урядові контролі вдержують ці ціни на високому рівні. Він твердив що пересічна родина тепер видає на харчі 17 відсотків із чистої заробітної платні а 20 років тому видатки такої родини на харчі становили навіть більший відсоток із прибутків.

Український Народний Союз
— проголошує —
ПРИДІЛ СТИПЕНДІЙ на академічний рік 1975-76

Стипендії будуть призначені Стипендійною Комісією УНСоюзу студентам визнаних коледжів та університетів, які є членами УНСоюзу щонайменше два роки, на основі їх студійних досягнень (поступу в науці), потреби фінансової допомоги та активности в українському громадському та зокрема студентському, житті.

Подання слід вносити до 31-го березня 1975 року на окремих друках, по які слід звертатися на адресу:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.
30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07303

Президент Форд знову заявляється проти раціонування нафтових продуктів

Гюстон, Тексас. — Промовляючи в понеділок, 10 лютого, на конференції американських продуцентів нафтових продуктів і природнього газу, президент Джеральд Форд знову виступив проти встановлення раціонування нафтових продуктів, заявляючи, що раціонування не спричиниться до зменшення імпортів нафти, ані не допоможе в заощадженні пального, а тільки створить непотрібну і неефективну бюрократію. Під гучні оплески учасників конференції, скликаної Торговельною Палатою Гюстону, Президент сказав, що він противиться раціонуванню також тому, що така система „не може бути справедливою" для всіх споживачів і не спричиниться до перетворення ЗСА у самовистачальну державу щодо пального до 1985 року. Натомість Президент твердив, що встановлені ним підвишки в митах на імпортовану нафтову ропу та зниження контролі над цінами американського природного газу і американської нафтової ропи, хоча підвищать роздрібні ціни на ці продукти, то зменшать вживання їх, а також заохотять продуцентів до збільшення продуктивности, що в майбутньому мало б запевнити обниження в цінах.

Під час цієї конференції, яку коментатори вважають одним із заходів Білого Дому звернутися до американського народу понад голови Конгресу, Президент знову натаврував законодавців за „недіяльність" щодо його економічної та енергетичної програм, твердячи, що ті люди, які виступають проти його пропозицій „небачно рискують" стабільністю американської економіки. Він особливо гостро виступив проти резолюції Палати Репрезентантів, яка вимагає відкладення підвишок в миті на імпортовану нафту на 90 днів. Між іншим, подібну резолюцію плянує схвалити і Сенат. Президент Форд сказав, що ці заходи Конгресу дуже небезпечні, особливо коли країна находиться в „інфляційній рецесії".

Вечір на пошану Юрія Федьковича

Літературно - Мистецький Клюб в Ню Йорку вшанував окремим літературним вечором, в п'ятницю 17-го січня 1975 р., пам'ять визначного поета і письменника Зеленої Буковини, Юрія Федьковича. Доповідь про поета виголосив його земляк, д-р Іван Новосівський, з мистецькими рецитаціями творів поета виступили Люба Гошко і Михайло Яблонський.

Д-р Новосівський пригадав, що 11-го січня ц. р. проминуло 87 років з часу смерти найвизначнішого поета Буковини, якого письменник Марко Черемшина назвав „соловейком і збудителем Буковини", який своїми поемами дав почин до віднови національно - культурного життя країни. Високо оцінював твори Федьковича Іван Франко і висловлювався про нього дуже гарно як про подвижника Українського Відродження, а його письменницький талант прирівнював до кришталево чистого джерела води, що сплинула на Буковину. Дуже високо цінив поета письменник Осип Маковей і багато інших. Йому допомагають вийти на ширше поетичне поле Кобилянський і Дідицький, його відвідував Михайло Драгоманів.

Юрій Федькович народився в родині мандатора, тобто урядовця тодішньої австрійської адміністрації. Батько тверда людина не вніс до родини любови, тепла чи ніжности, тому дитячий вік поета не був „встелений рожами". Рятувала молодшого брата сестра Марійка своєю любов'ю, своїм оповіданням, казками, піснями, чим розбудила фантазію і сприяла вродженому поетичному талантові Юрія, наділюючи його добрим чутливим серцем. Всеж таки важкі домашні переживання малого хлопця та опісля юнака, спричинили нервовість, недовірливу замкнену в собі вдачу, що досить важко затяжіло над життям поета.

Після покінчення німецької школи в Чернівцях 1848 р. проживав удома, та незабаром покинув родинний дім, попав у Молдавію і там був під опікою німця, Роткеля; коли повернувся до Чернівець, батько віддав його до війська. У 1859 р. був учасником воєнного наїзду на Італію, але весь час серцем і думками перебував у своїй Буковині. З цього часу залишилась багата тужлива поезія Федьковича. У війську вчив своїх вояків письма, читав їм „Кобзаря" і твори Квітки.

Після звільнення з війська, з причини хвороби очей, вертається домів, але тут теж не було гараздів, попадає в конфлікт з домашніми. Йому докоряють, його зневажають. Душевний стан поета був дуже важкий. Вбирається постійно в гуцульський стрій, ніколи не скидає гуцульського киптаря, і за те стає об'єктом насмішок інтелігентів, що погорджували простолюдям і достосовувались до крайової німецької верхівки. У 1862 р. покинув посаду шкільного інструктора і виїхав до Львова, куди запросили його видавати просвітянські книжки, а також перекладати з чужих мов театральні твори для театру „Бесіди". Але й тут поетові не повезло — його критикували і дуже строго цензурували. Розчарувавшись до людей і своїх працедавців, повернувся на Буковину до села Путилова, де було господарство родини. Тут теж не находить спокою і вдоволення, а своє добро пригорщами роздає сільській бідноті. Тоді написав декілька поезій, головно з життя гуцульського простолюддя і воякського життя.

Не повезло йому в житті також з одруженням. Коли ще був в австрійському війську офіцером і хотів одружитися, то ні він, ані його вибранка не мали настільки майна, щоб скласти потрібну кавцію. Опісля ще двічі пробував поет одружитись, але з цього нічого не вийшло. Познайомився поет з іншим славним буковинським земляком, О. Ісидором Воробкевичем та ця зустріч зробила на Воробкевичеві дуже пригнітаюче враження, як про це пізніше писав: — зневіра, розчарування, неохота до життя — словом крайній песимізм просяк душу Федьковича. Добре почувався поет лише в товаристві гуцульського простолюддя, дуже часто в корчмі, мовляв — у них чиста, правдива душа.

У 1876 р. засновано в Чернівцях т-во „Руська Бесіда" з правом видавництва книжок і журналів. На редактора покликано Федьковича. Тоді то „Руська Бесіда" відзначила 25-літній ювілей письменницької праці поета. На ювілеї промовляли проф. Степан Смаль-Стоцький і письменник Марко Черемшина, називаючи поета пробудителем, соловейком Буковини і окрасою України. Помер 1888 р. залишивши багату письменницьку творчість своєму народові.

Після короткої перерви актор Михайло Яблонський, у мистецькій формі, віддеклямував поему Федьковича „Довбуш", а Люба Гошко з великим відчуттям поему „Король „Гуцул" — за що зібрані нагородили їх довготривалими оплесками. Б. Б

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

СТЕЛЛА Т. БРИТАН, — членка УНСоюзу Відд. ч. 217 Т-ва св. Йосафата в Рочестері, Н.Й. Померла 2 липня 1974 на 77-ому р. ж. Покійна народилася в 1897р. в Україні і стала членкою УНСоюзу в 1927-ому році. Полишила в смутку доньку Ольгу; 2-ох внуків: Річарда і Томаса та троє правнуків. Похорон відбувся 6-го липня 1974 р. на цвинтарі Голи Сепулхре в Рочестері, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ВАСИЛЬ РЕНДЗЯК, — член УНС Відд. ч. 289 Т-ва Тараса Шевченка в Рочестері, Н.Й. Помер 5-го липня 1974 на 60-ому р. ж. Покійний народився в 1913 р. і став членом УНСоюзу в 1957 р. Полишив у смутку дружину Олену; доньки: Марію, Христину й Ірину; 4-ри сестри в Україні та численну дальшу родину. Похорон відбувся 8-го липня 1974 р. на цвинтарі Голи Сепулхре в Рочестері, Н.Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

АННА ЛЯЛЮК, — членка УНСоюзу Відд. ч. 367 Т-ва Запорізька Січ в Рочестері. Померла 4-го вересня 1974 р. на 48-ому р.ж. Покійна народилася в 1926 р. на Україні і стала членкою УНСоюзу в 1950 р. Полишила в смутку мужа Івана, 2-ох синів: Романа і Богдана; доньку Десю; зятя Тимотея; внука Тимотея; матір; 3 братів і 1-ну сестру в Україні. Похорон відбувся 7-го вересня 1974 р. на цвинтарі Голи Сепулхре в Рочестері, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ТЕОДОР НЕДОШИТКО, член УНСоюзу Відд. ч. 256 Т-ва св. Івана Хрестителя в Рівергед, Н. Й. Помер 24-го липня 1974 на 71-ому році життя. Покійний народився в 1903 р. в Ходачків Малий — Тернопіль, Україна і став членом УНСоюзу в 1955 р. Полишив у смутку дружину Ольгу, доньок Аліцію і Мері; Сина Василя, невістку Льорі та 4 внуків. Похорон відбувся 27-го липня 1974 р. на цвинтарі св. Івана в Рівергед, Н.Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Ольга Недошитко, секр.

ВАРВАРА КАПУЛЯК, членка УНС Відд. ч. 486 Т-ва Симона Петлюри в Сан Франциско, Кал. Померла 22 вересня 1974 р. на 74-ому році життя. Покійна народилася в 1900 ... Україна, і стала членкою УНСоюзу в 1961 р. Полишила в смутку зятя, 2 внуків і 2 правнуків. Похорон відбувся 25-го вересня 1974 р. на цвинтарі св. Хреста в Кольма, (Сан Франціско).
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

АННА СТАДНИК, — членка УНСоюзу Відд. ч. 119 Т-ва ... в Кампбел, Огайо. Померла 16 вересня 1974 р. на 55 році життя. Покійна народилася в 1919 р. в Лупкові, Україна, і стала членкою УНСоюзу в 1949 - 1967 році. Полишила в смутку мужа Миколая. Похорон відбувся 19-го вересня 1974 на цвинтарі св. Івана в Кампбелл, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
Ольга Мамрич, секр.

ВАСИЛЬ ОЛІЙНИК, довголітній член УНСоюзу Відд. ч. 337 Т-ва „Любов" в Віллімантік, Конн. Помер 30 вересня 1974 р. на 51 р.ж. Покійний народився в 1923 р. в Плавучa Велика, Україна, і став членом УНСоюзу в 1958 р. Полишив у смутку дружину Ірину; доньок: Лідію, Ольгу і Олену та сина Бориса; зятя. (три сестри і брата на Україні. Похорон відбувся 2-го жовтня 1974 р. на цвинтарі св. Йосифа в Віллімантік, Конн.
Вічна Йому Пам'ять!
І. Олійник, секр.

КСЕНІЯ ЯРЕМЦЬО, — членка УНСоюзу Відд. ч. 77 Т-ва Івана Франка в Норквілл — Огайо. Померла 28 серпня 1974 р. на 87-ому році життя. Покійна стала членкою УНС в 1919 р. Полишила в смутку Алекса Яремця. Похорон відбувся 1-го вересня 1974 року на цвинтарі Уплєнд в Норквілл, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ІВАН КОВАЛИШИН, — член УНСоюзу Відд. ч. 337 Т-ва „Любов" в Віллімантік, Конектікат. Помер 19-го вересня 1974 р. на 81-ому р. ж. Покійний народився в Україні і став членом УНСоюзу в 1915-му р. Полишив у смутку дружину, 3-ох синів, доньку, 24 внуків і 6 правнуків. Похорон відбувся 21-го вересня 1974 р. на цвинтарі св. Едварда, Стаффорд Спрінгс, Конн.
Вічна Йому Пам'ять!
Ірина Олійник, секр.

АНАСТАЗІЯ ВАРХОЛ, членка УНСоюзу, Відд. ч. 286 Т-ва св. Володимира в Джерзі Ситі, Н. Дж. Померла 5-го жовтня 1974 р. на 80-ому р. життя. Покійна народилася в Україні і стала членкою в 1920 р. Полишила в смутку Михайла Вархола та Анну Авлетта. Похорон відбувся на цвинтарі св. Хреста в Арлінгтон, Н.Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ АННА ВАЗІВ, членка УНСоюзу Відд. ч. 363 Т-ва Українські Козаки в Оліїн, Н.Й. Померла 16-го жовтня 1974 р. на 83-ому р.ж. Покійна народилася в 1891 р. в Тюга, Па. і стала членкою УНСоюзу в 1935 р. Полишила в смутку мужа Івана; 4-х синів: Степана, Івана, Йосипа і Едварда; брата Степана, 7 внуків, 1 правнучку. Похорон відбувся 19-го жовтня 1974 р. на цвинтарі св. Бонавентуре в Аллеґані, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ (МИКИТА) РЕПУЖИНСЬКА, членка УНСоюзу Відд. ч. 334 Т-ва І. Франка в Клівленд, Огайо. Померла 19 жовтня 1974 р. на 78-у році життя. Покійна народилася в 1896 р. в Мразиці, Старий Самбір, Зах. Україна і стала членкою УНСоюзу в 1925 р. Полишила в смутку доньку Олену, зятя Михайла сина Йосифа і невістку Етель; 6 внуків, 4 правнуки; брати і 2 сестри в Україні та широку родину. Похорон відбувся 22-го жовтня 1974 р. на цвинтарі Бруклин ГТС в Клівленд, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

МИХАЙЛО ДЕЛЕНКО, член УНСоюзу Відд. ч. 120 Т-ва св. Миколая в Аліквіпа, Па. Помер 17-го січня 1974-го р. на 58-ому р. ж. Покійний народився в 1915 р. в Аліквіпа, Па. і став членом УНСоюзу в 1936-му р. Полишив у смутку дружину Катерину; сина Доналд і доньку Катерину; батька Николая; двох братів: Огіва і Гаррі, сестру Фред (Мері) Касолі. Похорон відбувся 20-го січня 1974 на цвинтарі Мт. Олівет — Аліквіпа, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ІЛІЯ ГОРОДИСЬКИЙ, член УНСоюзу Відд. ч. 130 в Ню Йорку місті. Помер 13 жовтня 1974 р. на 82-ому р. ж. Покійний народився в 1892 році в Австрії і став членом УНСоюзу в 1944 р. Полишив у смутку: дружину Ольгу; доньки: Марію і Анну; 4-ри внуки і 3 правнуки. Похорон відбувся 16-го жовтня 1974 р. на цвинтарі Кальварія в місті Ню Йорк.
Вічна Йому Пам'ять!

ІВАН КОЗАК, член УНСоюзу Відд. ч. 259 С-ва Рожд. Преч. Діви Марії в Чікаго, Ілл. Помер 12-го жовтня, 1974 року на 86-му році життя. Покійний народився 1888 р. в Австрії і став членом УНСоюзу в 1926 році. Полишив у смутку доньку Вероніку та 4 внуків. Похорон відбувся на цвинтарі Перкінс Тавншіп Сандускі, Огайо.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

НЕДІЛЯ, 16-го ЛЮТОГО 1975 р.

БЕТЛЕГЕМ, Па. Річні збори с-ва ім. Ольги Васараб 47 Відд. о год. 11:30 рано в залі УКЦеркви при Юніон Булевард і Кенморе Аве. На порядку: звіти уступаючої Управи, дискусія над звітами і вибір нової управи на 1975 р. Проситься чл. взяти участь у нарадах. — Управа.

НЕДІЛЯ, 23-го ЛЮТОГО 1975 р.

ЕЛМАЙРА, Н. Й. Річні збори 271 Відд. о год. 2-ій по пол. в Укр.-Ам. Нар. Клюбі. Проситься чл. прибути на ці збори та вибрати нову управу. — І. Чопко, секр.

ТОРОНТО, Онтаріо, Канада. Річні загальні збори Т-ва ім. Митр. А. Шептицького 408 Відд. о год. 3-ій по пол. в залі церкви св. Покрови при вул. Лідс ч. 30. Приявність чл. обов'язкова й точна. На порядку: звіти уступаючої управи та вибір нової на 1975 р. — І. Курман, фін. секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Збори Т-ва ім. Т. Шевченка 289 Відд., о год. 2-ій по пол. в Укр.-Ам. Клюбі, 292 Гудсон Аве. На порядку — дискусії, вибір управи на 1975 рік, участь в 10 Кругольних змаганнях в травні та інші союзові справи. — І. Мищук, гол., Р. Гусар, кас., В. Гусар, секр.

СУБОТА, 1-го БЕРЕЗНЯ 1975 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Річні збори Т-ва ім. І. Франка — 83 Відд., о год. 5:30 вечора, в залі УНСоюзу при 5004 Н. Олд Йорк. На порядку: звіти уступаючої Управи і К. Комісії, дискусія та вибір Управи на 1975 р. В нарадах візьмуть участь члени Гол. Уряду УНС. По нарадах спільна перекуска. — М. Карбівник, предс., А. Кушнір, секр., Текля Мисак, кас., І. Кусин, гол. К.К.

НЕДІЛЯ, 2-го БЕРЕЗНЯ 1975 р.

МИННЕАПОЛІС, Минн. Річні загальні збори Т-ва Запор. Січ 385 Відд. о год. 4-ій по пол. в УНДомі, 28 — Друга вул., Норт Іст. В програмі: звіти уступаючої Управи і вибір нової на 1975 р. Присутність чл. обов'язкова. — Г. Папіж, предс., Яр. Карпяк, секр.

НЕДІЛЯ, 9-го БЕРЕЗНЯ 1975 р.

ОМАГА, Небраска. Річні загальні збори Т-ва Згода, 354 Відд. о год. 11 рано, зараз по Сл. Божій в церковній залі при 16 Марта вул. На порядку: звіти Управи та К. Комісії, вибір нової на 1975 р. Якщо на означений час не з'явиться призначене статутом число членів, збори відбудуться на годину пізніше при будь якій скількости членів і будуть правосильні. — П. Ващишин, предс., В. Кульчак, кас., В. Назарук, секр.

ТАРЗАН, 7253. ХАТА ЗБУДОВАНА

"SINCE BLACK MICHAEL HAD PROMISED TO SEND HELP- FATHER DECIDED TO BUILD A STRONGER SHELTER TO PROTECT THEM UNTIL THAT FATEFUL DAY...
"FATHER WROTE THAT ONCE THE HOUSE WAS COMPLETED, THEY WERE COMFORTABLE AND HAPPY, AND GETTING USED TO THE WEIRD JUNGLE NOISES...
"...OF COURSE THEY WERE LIVING FOR THE DAY THEY WOULD BE RESCUED. THEIR LONELINESS WAS TEMPERED BY HOPE!"

„Тому, що ‚Чорний Михайло' обіцяв прислати допомогу, тато рішив збудувати міцніший притулок, в якому могли б жити до того щасливого дня".

„Тато писав, що коли хата вже була збудована, то вони жили у вигоді й були щасливі, а навіть почали звикати до таємних звуків джунглів".

„Самозрозуміло, що вони жили того дня, коли будуть врятовані. Їхня самотність була облегшена надією на краще майбутнє!"